

Молода Україна

Журнал української демократичної молоді

РІК ВИДАННЯ XLII

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ -- 1992 -- JULY-AUGUST

Ч. 413

Ось так Україна святкувала 500-ліття Козацтва.

ISSN 0026-9042

НАШІ ПРЕДСТАВНИЦТВА:

В Канаді:

B. Yaremchenko,
28 Frontenac Rd.
London, Ontario

Ihor J. Lysyk,
885 Beaufort Ct.
Oshawa, Ont. L1G 7J7

T. Boyko,
2582 Cornwall Dr.
Penticton, B.C. Y2A 6X3

В США:

Головний представник

Iw. Ivahnenko,
72 Feather Bed In.
Hopewell, N.J. 08525

Pawlo Prokopenko,
75 Kennedy Circle
Rochester, N.Y. 14609

W. Ponomarenko,
5802 Vandalia Ave. S.W.
Cleveland, Ohio 44144

В Англії:

A. Bondarenko,
78 Kensington Park Rd.
London W. 11, - England

В Австралії:

T. Myronenko,
P.O. Box 302
Parramatta, N.S.W.

МОЛОДА УКРАЇНА

MOLODA UKRAINA

Видає Центральний Комітет
Об'єднання Демократичної
Української Молоді

A Ukrainian Monthly Magazine
Published by the Central Committee
of the Ukrainian Canadian Youth
Association -- ODUM

Голова ЦК: **М. МОРОЗ**

Редагує Колегія:

Л. Ліщина -- редактор,
Ю. Криволап, В. Родак,
А. Лисий, О. Пошиваник,
Л. Павлюк, О. Харченко,
В. Корець.

In USA -- Association of American
Youth of Ukrainian Descent.

President: M. Moroz

3253 Lakeshore Blvd. W.
Toronto, Ont. M8V 1M3

Адміністратор Зіна Корець
Тел. (416) 763-3422

Це число підготував Олександр Харченко.

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

Річна передплата

У США, у Канаді і в Україні 20.00 доларів

Ціна одного примірника: 2.00 дол.

В Австралії 13.50 дол. (австрал.)

Ціна одного примірника: 1.60 дол.

В Англії і Німеччині 14.50 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.65 дол.

В усіх інших країнах Європи 13.50 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.35 дол.

В усіх країнах Південної Америки 12.00 дол. (америк.)

Ціна одного примірника: 1.00 дол. (америк.)

Зазначене число після прізвища передплатника означає останнє число журналу, за яке заплачено передплату.

За зміну адреси просимо прислати поштові значки або інтернаціональні купони (International coupon) на суму 65 канадських центів.

Редакція не приймає матеріалів без підпису автора і застерігає за собою право скорочувати статті і правити мову, рукописів не повертає.

Статті підписані прізвищем або ініціалами автора не завжди відповідають поглядам редакції.

За зміст і мову оголошень редакція не відповідає.

Листування з редакцією та адміністрацією просимо слати на адресу:

MOLODA UKRAINA

Box 40, Postal Station "M", Toronto, Ontario, Canada, M6S 4T2

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ: Поезії -- Олесь Лупій. Проза: Левко Лук'яненко -- УРП на сучасному етапі; Леонід Ліщина -- Ж. Тухачевський дав 350 тисяч доларів на амбасаду; Оксана Бризгун-Соколик -- Олесь Лупій; Володимир Шелест -- Сироти живих батьків; Око -- Сергій Плачинда про селянство.

Левко ЛУК'ЯНЕНКО

УРП НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

(На основі доповіді на Раді партії 21.12.91 року)

Закономірність ГКЧПівської змови

Коли республіки почали проголошувати декларації про державний суверенітет і загрожувати розвалу імперії, знову з'явилися діячі, що створили Кримську автономію, взялися відроджувати ідею Донецько-Криворізької республіки і висунули ідею створення Новоросії, тобто почали колоти Україну на частини, аби легше було її знову загарбати.

Проте зараз зовсім інші історичні умови, аніж були в 17-20-х роках. За цей час вичерпався п'ятсотрічний період розвитку російської імперської ідеї, вичерпався сімдесятирічний період розвитку соціалістичної ідеї, світ перейшов до демократії з міжнародним контролем за дотриманням прав людини в кожній країні. Ми також здобули демократичні права, а в умовах демократії імперія неможлива.

Спочатку деклараціям про державний суверенітет офіційні чинники в Москві не надавали серйозного значення, але коли на кордонах України з Росією з'явилися митні пункти і перспектива дійсного виходу України з-під влади Москви забовваніла як реальність величезної ваги, як справжнє припинення господарювання в Україні, тоді перед ними і постала невблаганна альтернатива: або тепер приборкати Україну, або -- ніколи. З огляду на імперську логіку цілком зрозуміло: не могли ж запеклі шовіністи спокійно дивитися, як слабшає влада центру спочатку над Литвою, Латвією, Естонією, потім над Грузією, Вірменією та Азербайджаном, потім над Україною, потім поволі ця влада стає суто номінальною, дезінтеграція набуває незворотнього характеру, розвал великої Російської імперії стає доконаним фактом. Не могли вони опинитися перед розбитим коритом, так і не зробити спробу врятувати імперію. Мусили зробити спробу. Вся справа в тому, коли і як.

Ніхто того толком не знав і в широченному опорі переминам було більше неорганізованого саботажу і прагнення повернути суспільство до старих спокійних і для партократії блаженних часів. Вони знаходили натхненників то в Єгорі Лигачові, то ще в комусь, але було це більше на рівні симпатій старого партократичного класу, аніж на рівні організованості опоры демократизації. Про можливість заколоту час від часу поширювалися чутки, турбуючи населення невиразними здогадками про можливість керівників, виконавців, учасників, а найперше можливими масштабами репресій. Тим часом кожен день нормального розвитку зміцнював демократію і національно-визвольні сили, залишав партократам усе менше шансів на перемогу. Логіка проімперської партократії повинна була примусити їх переступити рубікон і взятися за організацію заколоту. Їм здавалося, що вони ще мають великі сили. І коли Україна почала організувати митний кордон, терпець їм увірвався, вони вирі-

шили перейти в наступ. Могли стерпіти відокремлення Прибалтики, Молдови і Кавказу, але вихід України з-під їхньої влади стерпіти не могли.

Замір великої провокації

Коли Україна вив'язалася мирним способом із весняних шахтарських страйків, а центру не вдалося під цей шумок зупинити поступове віддалення від себе України, тоді номенклатура видумала нову провокацію. Почали говорити буцімто селяни не хочуть здавати хліб державі і, отже, в містах навесні нічого буде їсти. Після викриття справжніх винуватців зриву поставок хліба державі -- голів колгоспів і радгоспів -- членів КПУ, підпорядкованих С. Гуренку, тоді по всій Україні почалися диверсії: спалювання врожаю, згноювання зерна і овочів, закопування в лісі м'яса, масла та інших харчів.

Намір зрозумілий: довести міщан навесні до голоду, при цьому вказавши винуватця -- селянина. Обурені жадністю селян, робітники візьмуть молотки і підуть у село добувати хліб. Селяни, не почувавши зі свого боку жодної вини (бо не вони вирішували зривати поставки) обуряться з несправедливого нападу робітників і візьмуться за вила. Почнеться заворушення. До нього просочуться провокатори і спровокують кров. Тоді п'ята колона роздмухає факти насильства на весь світ і в благородному обуренні покличе з Росії війська примирити ворожі сторони і встановити у нас мир і спокій задля блага недружнього українського народу. Розкриття задуму як провокаційного зірвало його реалізацію і заготівля хліба продовжилася.

В основі змови, що набула організаційного оформлення у вигляді ГКЧП, був мотив великодержавницький, імперський, але через демократів Росії і пильну увагу всього демократичного світу його неможливо було виставити в оголеному вигляді. Того вдалися до брехливої демагогії про встановлення порядку і дисципліни задля блага людей, а позаяк за об'єктивною стороною заколот проявився в антидемократичних заборонах політичних партій, демократичної преси, встановленні контролю над радіо і телевізією та скасуванні суверенітету республік, то й змова постала перед людьми, як змова антидемократична (а не великодержавна), збуривши проти себе не тільки національно-визвольні сили в колишніх республіках, але й демократичні сили в Росії. Російські демократи, борючись за свої демократичні права і свободи, об'єктивно боролися і за національну свободу поневолених народів.

Проте цим антиукраїнський план не обмежувався. Він був розгалужений і передбачав ідеологічну підготовку заколоту. Спалювання врожаю, згноювання в лісах дефіцитних харчів комуністична служба дезінформації приписувала демократам і рефреном повторювала людям думку: Пора припинити анархію!

Треба відновити дисципліну! Намагалася настроїти трудящих проти деструктивних демократів, сформувавши прихильне ставлення до встановлення влади твердої руки. Ці диверсії і чорна пропаганда мали створити сприятливу атмосферу і забезпечити перемогу державного заклоту ГКЧПістів.

Заклот провалився. Основна причина провалу в тому, що за час перебудови ідеали свободи й демократії стали дорогими доволі широким верствам народу. І тому замах на свободу носив яскраво виражений аморальний характер, а змовники відчували себе злочинцями. Провалився через те, що Янаєв -- не Сталін чи Гітлер і не знищив у першу ж годину заклоту центр влади-Горбачова, тремтінням пальців виявив заячу душу і підбавдюрив усіх демократів і націоналістів. Проте провалився головний вузол змови.

Чи може комунізм відродитися на Україні?

Олександр Мороз створив із колишніх комуністів соціалістичну партію України, що в нових умовах має продовжити справу компартії і утримувати Україну на шляху так званого соціалістичного вибору.

Що за люди пішли до СПУ?

Це функціонери КПУ різних національностей, що незадоволені забороною компартії і втратою привілейованого місця в суспільстві. Це люди, що ще не подолали комуністичної догматики і вважають за можливе вихід суспільства з кризи на основі старих теоретичних постулатів. За віком це люди далеко не першої молодості, а також молоді шовіністи, які побачили в СПУ проімперську силу.

Переважна більшість комуністів за період гласності довідалася, до якої злочинної організації вона належала, і буде згадувати тільки з жалем період свого членства в КПУ.

Оскільки, неможливо організувати велику партію на основі дискредитованої ідеології, то й неможлива серйозна комуністична партія. Комунізм не має майбутнього. Але Україна знаходиться в перехідній стадії, коли ще необхідно утвердити свою державність, демократію і багатопартійність. У цей перехідний період СПУ становить небезпеку, бо вона складається з людей, схильних до авторитарності й диктатури, розширення її несе в собі загрозу свободі і демократії. Тепер, на перших порах, розширення СПУ цілком можливе, бо, по-перше, ображених номенклатурників з райкомів, обкомів, господарських божків доволі багато, по-друге, вони мають великий організаційний досвід, по-третє, вони опираються на велику матеріальну підтримку різних своїх директорів. Гасло СПУ Самостійна Україна в межах Союзу -- логічна абракадабра -- свідчить про нелогічність їхнього мислення, але свою силу вони використовують відповідно до цього гасла, в якому перша частина -- поступка вимогам часу, а друга -- суть їхнього політичного мислення. Це гасло суперечить прагненню 90% нашого народу. Тиск оцих 90% примусить їх маневрувати і відступати. З них формується клас великих власників. Для України важливо, щоб він

формувався в український патріотичний клас і поступово переставав вислужуватися перед колишніми своїми московськими зверхниками.

Ідеологічний вакуум

Комуністична партія мала свої організації у кожній області, кожному районі, селі, підприємстві і установі. Її мережа охоплювала всю Україну і впливала на все населення. Після заборони її діяльності КПУ як партія припинила свій вплив. УРП, хоч і має більш розвинуту мережу, ніж інші демократичні партії, однак, не має своїх осередків у всіх районах України, а отже, не має повної мережі і не охоплює все населення. Таким чином, КПУ припинила свій вплив, а УРП ще не поширила його на значний сегмент українського народу. Це і є ідеологічний вакуум.

Він неодмінно буде заповнений. Як усякий вакуум має здатність втягувати, так і цей буде давати людям різні пояснення, бо їм хочеться чути від інших людей тлумачення цікавих для них подій. Важливо, щоб Республіканська партія розширила свою мережу і прийшла до кожного району й села зі своїми ідеалами, своїм поясненням характеру політичних подій, економічної політики сучасного українського уряду, наших сусідів та інших важливих чинників сучасності.

Важливо не дати СПУ збільшити вплив на населення України, бо старі комуністи, що пішли до неї, не люблять демократії і схильні до авторитарності. Зростання впливу цієї партії загрожувало б нашій молодій демократії. І по-друге, до цієї партії пішли шовіністи, що мріють про відродження великої російської імперії, а не про незалежність України.

Наша демократія ще така слабенька і не усталена, ще не вкорінена у свідомість і не стала традиційною. Її так легко звузити і пощербити, а цього не можна допустити задля майбутнього України.

Щоб заповнити ідеологічний вакуум маємо шляхетні прогресивні ідеали на відміну від дискредитованої ідеології номенклатурного класу, маємо певні можливості поширювати їх через телебачення і радіо, через брошури і книжки, через газети УРП: Самостійну Україну та обласні газети, нарешті, маємо широкі можливості впливу на суспільство через мітинги, збори, різні зустрічі з трудящими. Подолання бункерної психології відкриває величезні можливості і для збільшення коштів та матеріальних можливостей діяльності партії, і для збільшення сфер її впливу.

Кілька зауважень про свободу

1917 року Фінляндія вирвалася з російської імперії і жила самостійно. Україні не поталанило зберегти самостійність. Фіни організували в себе демократичний лад з багатопартійною системою та ринковою економікою. В Україні ми мали тоталітарний деспотичний лад без прав людини і з соціалістичною командно-адміністративною економікою. Що дали 70 років фінам і українцям?

Фіни в умовах поганого клімату і на поганих землях підняли рівень життя свого народу на 4 місце у світі. Український народ в умовах чудового клімату

і з надзвичайно добрими землями опущений на 81 місце у світі за рівнем життя народу.

Зло комуністичної системи у тому, що вона все централізувала і всім командувала, звівши трудівника до гвинтика, убила його ініціативу і з активного складника виробничого процесу перетворила на пасивного і тим загальмувала виробництво: зло її в тому, що вона збагачувала державу, а не трудящих за допомогою неймовірно високих податків.

Передумови доброго розвитку економіки маємо: самостійність України і права громадян. Коли вони будуть доповнені власними грошима та митним контролем за рухом товарів через кордон, тоді необхідно буде: перше, відповідно до принципу республіканізму, усунути державу від адміністративного керівництва процесами матеріального виробництва; друге, спростити до мінімуму процедуру утворення суб'єктів економічної діяльності; третє, різко знизити податки, щоб вони були на рівні західних держав (не більше 30%). Необхідно переорієнтувати призначення праці зі збагачення держави на збагачення сім'ї.

Далєбі, абсолютна більшість із 38 мільйонів трудящих України тільки удає, що працює. Про ставлення робітників до праці яскраво свідчать слова робітника на адресу начальства, що стали крилатим виразом: Якщо вони думають, що нам платять, то хай думають, що ми їм працюємо. Коли ж свобода економічної діяльності стане дійсністю, будуть різко знижені податки і трудівник відчує, що працює для добра своєї сім'ї, а не для поширення комунізму у всьому світі, тоді ефективність праці різко зросте і добробут українського народу почне швидко підноситися. Не держава нагодує людей. Держава повинна створити сприятливі умови і люди самі себе нагодують. Від патерналізму переходимо до демократичного громадянського суспільства з повноправним громадянином, відповідальним і за долю нації, і за добробут власної сім'ї.

УРП. Соціальна опора

Доки УРП зосереджувала сили на досягнення незалежності, доти нашою соціальною опорою були люди, незалежно від їхнього суспільного стану, які підтримували ідею самостійності.

Тепер, коли комуністи зреклись прислужництва російській імперії і перейшли на наш бік і самостійність проголошена та затверджена референдумом, і на перший план виступає державотворення, деякі республіканці розгубилися: чи не вичерпалось призначення УРП? На кого маємо опиратись?

Вище я казав про права людини і духовне відродження як програмні цілі УРП, тут же підкреслюю: знаючи агресивну природу російського імперіалізму, ми день і ніч повинні дбати про утвердження самостійності. Щоб гарантувати її, необхідно підштовхувати ВР і Уряд і допомагати їм щоякнайшвидше створити свою армію, прикордонну охорону та інші матеріальні фактори захисту нашої Батьківщини. Друге, ми як партія зобов'язані вести ідеологічний захист самостійності способами поширення серед нашого

народу ідеї демократичного націоналізму та викриття антидемократичної загарбницької суті російського шовінізму.

Отже, проголошення самостійності і перехід до державотворення не зменшує завдань УРП, а тільки переорієнтовує працю на утвердження її.

На кого маємо опиратися?

Якщо в період боротьби за самостійність ми опиралися на людей, що хотіли самостійності, незалежно від суспільного стану, то це означає, що спільність діяльності виникає зі спільності інтересів. У пошуках наступної опори знову треба подивитися, які люди чи верстви мають спільні з УРП інтереси.

Підготовка кадрів

Для того, щоб ідеологія УРП набувала якихось більш-менш окремих контурів, необхідно, щоб провідні кадри більш-менш однаково розуміли політичні зміни та їхню динаміку, потребу однакової тактики в наявних обставинах і прийнятність кожен раз більш-менш однакових способів дії. Щоб став можливим необхідний обмін думками. Наших зустрічей чотири рази річно на Радах партії явно не достатньо через дуже швидку змінність обставин. З огляду на це провід УРП постановив провести 25-26 січня теоретичну конференцію. Вона може бути дуже корисна. Але це знову як захід епізодичний. Необхідна систематична праця. Думаю, що з завершенням ремонту першого поверху штабу УРП ми наблизимося до умов, коли зможемо регулярно проводити з керівниками і активістами з областей семінари в організаційних питаннях.

Для ідеологічного вишколення було б корисно заснувати інститут політичних (або суспільно-політичних) досліджень.

Цей інститут міг би готувати депутатам Верховної Ради -- республіканцям експертизу законопроектів та відповідні рекомендації, міг би бути місцем регулярних теоретичних конференцій. Інститут міг би бути основним творцем теоретичного журналу РУП. Журнал міг би забрати до себе довгі статті від Самостійної України і зробити газету цікавішою для пересічного громадянина, який пошукує в газетах не так мудрих довгих розмірковувань, як поточної цікавої інформації.

Період передвиборчої кампанії дав можливість у значній мірі розвіяти старий образ УРП як екстремістичної організації і прихилити на наш бік значну кількість інтелігентів. Якщо провід зуміє вивести ідеологічну й організаційну роботу на потрібний рівень, а обласні керівники наших прихильників зі стадії симпатиків підійдуть до рівня організованої співпраці, тоді УРП справді оновиться і стане в рівень з потребами часу.

УРП має добру передісторію. Ми добре розуміємо політичні обставини і співвідношення зовнішніх і внутрішніх сил, розуміємо слабкі сторони партії і бачимо як її треба оновити і зміцнити, отже, тільки від нашого бажання і енергії залежить майбутнє УРП.

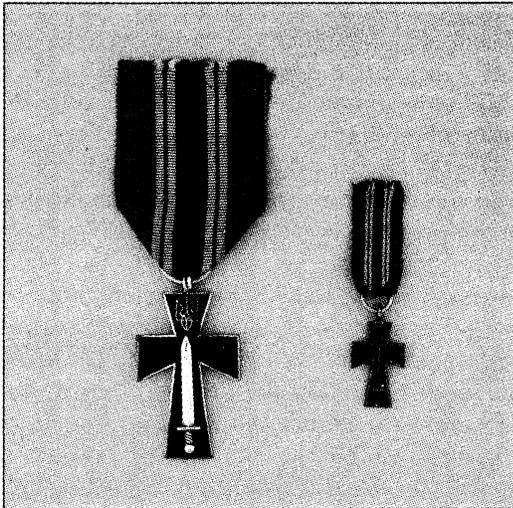
Тож хай Господь допоможе нам, з перших днів 1992 року взятися за наші проблеми задля добра і слави України! □

УКРАЇНСЬКІ ВІЙСЬКОВІ ВІДЗНАКИ

"Випускаючи в світ це видання, маю на меті познайомити українського читача, а передовсім нашу молодь, з українськими військовими традиціями, пов'язаними з боротьбою за вільну Україну. Ця перша спроба такого видання призначена також як інформація для колишніх українських вояків, як рівно ж і для колекціонерів, що цікавляться медалями", -- пише в передмові до книжки "Українські військові відзнаки" її автор Ярослав Семотюк. З'явилася ця книжка у серії видань Наукового Товариства ім. Шевченка в Канаді. Вміщуємо в нашому журналі три розповіді з неї про українські військові відзнаки.

Нам приємно зазначити, що автор книги -- Ярослав Семотюк -- це колишній провідний діяч ОДУМ-у. З приводу виходу в світ його книжки -- "Українські Військові Відзнаки" -- бажаємо йому якнайбільших успіхів!

Редакція

ОРДЕН (ХРЕСТ) СИМОНА ПЕТЛЮРИ.

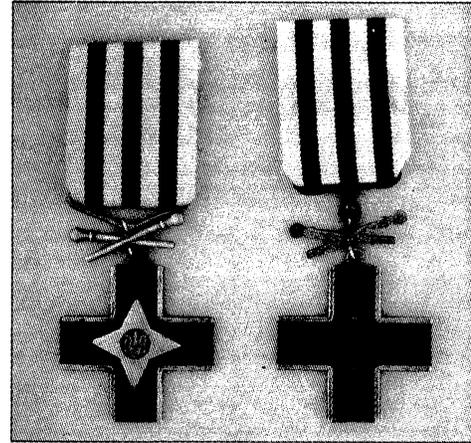
Встановлений 22.5.1932 року Головною Командою Військ Української Народної Республіки за підписом Гол. Отамана (Президента У.Н.Р. в Екзилі) Андрія Лівичького в 15-ліття відновлення армії У.Н.Р. для всіх вояків, учасників Визвольних Змагань. Хрест надаваний 1936 року.

Президія Української Національної Ради 25.7.1974 року переіменувала хреста на Орден з правом спадкоємності.

Було зроблено три випуски хреста. Перший в Польщі (на зворотній стороні в нижній частині хреста витиснено латинськими буквами "И. Квекзілбер -- Варшава"), другий випуск -- зворотна сторона з блискучого срібlistого металю. Зворотна сторона третього випуску, зробленого в С.Ш.А. -- з матового срібlistого металю. Виміри хреста -- 42 мм x 25 мм. Ширина стрічки -- 35 мм, на ній три кольори: синій, жовтий і чорний. Мініатюра -- 20 мм x 13 мм, зі стрічкою 10 мм ширини.

Є мініатюри, на яких меч не виступає, як окрема частина, над поверхнею хреста.

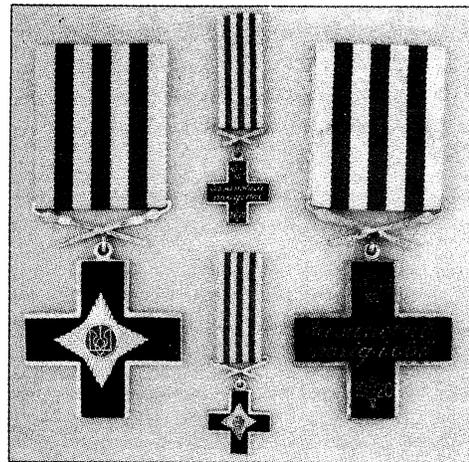
Автор проекту хреста -- полк. Микола Битинський.

ОРДЕН (ЛИЦАРІВ) ЗАЛІЗНОГО ХРЕСТА АРМІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ (Перший випуск).

Перший довоєнний випуск виготовлений у Варшаві. Встановлений і затверджений 19.10.1920 року Головним Отаманом Військ У.Н.Р. Симоном Петлюрою для усіх учасників Першого Зимового Походу (6.12.1919 - 6.5.1920) під командуванням ген.-полк. Михайла Омеляновича-Павленка (Хрест ч. 1). Також нагороджені були ген. Юрко Тютюнник (ч. 2), ген. Олександр Загородський (ч. 3) та Головний Отаман Симон Петлюра. Виміри хреста -- 42 мм x 42 мм.

Ширина стрічки -- (перевиданої) -- 35 мм, з трьома синіми смужками на жовтому тлі. Тризуб у гладенькій зірці без "променів". Оригінальна стрічка на підставі правильника мала бути 30 мм ширини з трьома синіми та трьома жовтими смужками. Оригінальна грамота видана у Варшаві 1920 року, -- перевидана в С.Ш.А. у зменшеному розмірі.

ОРДЕН (ЛИЦАРІВ) ЗАЛІЗНОГО ХРЕСТА АРМІЇ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ (Другий випуск).

На другому повоєнному випуску попереднього хреста, призначеного для учасників Першого Зимового Походу, зірка з "променями". Виміри великого хреста 43 мм x 43 мм. Ширина стрічки -- 35 мм. Виміри мініатюри -- 17 мм x 17 мм зі стрічкою 12 мм ширини. Напис на зворотній стороні: "6.12.1919 -- Зимовий похід і бої -- 6.5. 1920". Існує також мініатюра без напису на зворотній стороні. Голова Української Національної Ради Іван Багряний затвердив 8.3.1958 року новий статут Ордену Залізного Хреста. Голова Президії Орденської Ради -- ген.-полк. Олександр Загородський (10.4.1889 - 4.8.1968), командир Волинської Дивізії.

Леонід ЛІЩИНА

Ж. ТУХАЧЕВСЬКИЙ ДАВ 350 ТИСЯЧ ДОЛАРИВ НА АМБАСАДУ

Жорж Тухачевський зложив княжий дар на українське посольство в Оттаві -- 350 тисяч доларів. Чому він це зробив? Ось його відповідь:

"В теперішній час амбасада, так як і українське військо на Україні допоможе закріпити незалежність нашої держави.

Мені хотілось щось зробити для свого покритого народу. Тому все що я маю віддаю на амбасаду. Хотілось також слід залишити по собі. Я не одружений. Не маю ні синів, ні дочок. На будинку посольства буде плита з написом в англійській мові: "Дарунок від Жоржа Тухачевського". Напис покаже, що такий чоловік -- Ж. Тухачевський -- жив і трудився. Після моєї смерті рента спадщини -- біля 150 тисяч доларів -- теж буде передана на амбасаду. Тоді дар досягне пів мільйона доларів.

Хочу теж дати і другим приклад до наслідування. Закликаю їх щоб і вони допомогли посольствам, а тим самим і Україні".

Ж. Тухачевського турбує, що дехто дає свої заощадження на щось "...негідне, чужим людям, на чужі організації, які нічого спільного не мають з українством. Або відписують родинам, які тоді купують авта і насміхаються з того, що дав їм. Кажуть -- дурно щадив, скупився і віддав нам все. Люди, що залишають такі завіщання, роблять це через страшенну невідомість. Треба їх переконувати, звертатися до них, щоб давали тільки на благородні, на державні цілі. Цим вони зроблять богоугодну прислугу народові, який породив їх і увіковічить своє ім'я".

Ж. Тухачевський -- скромна людина. Жив ощадно. Навіть авта не мав, хоч сам водій. Багато читає. Читає українську пресу і старанно обдумує те, що читає. Про себе говорить мало. Говорить більше про свій дар, який він вважає найбільшим досягненням у своєму житті.

Складається вражіння, що тяжка хвороба, яка недавно і несподівано прикувала його до лікарського ліжка, його не турбує. "З тим -- він каже -- я примирився".

Свій шляхетний вчинок Жорж завдячує довголітній праці над собою і батьківському вихованні. "Мій батько завжди говорив, що нам потрібна єдність. Сьогодні та єдність потрібна як ніколи".

Ж. Тухачевський вже вислав до Київського Державного університету понад 3000 англійських книжок. Сам заплатив біля 5000 дол. за пересилку і заплатив людям за пакування. Це книжки в основному про дипломатію, історію, біографії і промови визначних американських діячів, про те, як будувати і утримувати демократичний державний устрій. Послав туди також комплект платівок із драмами Шекспіра, разом з текстами і 120 своїх власних записників.

Жорж Тухачевський.

Ж. Тухачевський -- православний. Для нього дорога Українська Автокефальна Православна Церква. Він каже: "Я всім серцем підтримую патріарха Мстислава і його заступника Філарета. Філарет міг помилятися, але тепер він хоче, щоб Українська Православна Церква була незалежною.

Київ є духовною столицею усього українського народу. Якщо хочеш мати духовну насолоду, їдь до Києва і там молися. Не шукай інших міст. Для українця -- Київ найкраще місто".

Народився Ж. Тухачевський 14-го червня 1920 року на Полтавщині. Його батьки походили з козацького роду. Родина пережила всі страхоття більшовицької тиранії: розкуркулення, висилку на Сибір. Мало хто вцілів. Батько помер десь у 1936 році.

Під час Другої світової війни Жорж попав у Німеччину. У Канаду приїхав у червні 1948 року. Рік працював у копальні золота по контракту у Валдор. Опісля працював у Торонто, Віндзорі. З 1953 до 1961 років вчився в канадських учбових закладах. Тоді працював у Ошаві. Збирав книжки.

Жорж -- шанувальник Івана Багряного. Те, що Багряний сказав у 1947 році було дороговказом для Жоржа: "Я вірив у кожне слово, що сказав Багряний. Він твердив, що наші кадри є там, в Україні, і в Комсомолі, і в партії, і в Центральному Комітеті, і може навіть у Політбюрі. Іван Павлович був правий. Його слова сповнились через 44 роки".

Про сучасну політичну ситуацію в Україні Ж. Тухачевський говорить так: "Я довіряю Кравчуку. Перечитав його промови. Бачу, що то щира людина. В нього гени українські, не чужі.

Я прочитав, що у Кравчука завжди лежить на столі книжка "Голод 33". Кожен день, коли має вільну хвилину, він читає про страшний злочин-геноцид.

Мілітарно ми маємо бути сильні. Дипломатична служба за кордоном мусить бути така сильна як армія дома.

Війна нам не потрібна. Не треба того, що робиться в Югославії. Нам потрібно 10-15 років, щоб Україна укріпилась. А тоді, як ми будемо сильні, з нами ніхто воювати не насмілиться". □

Коли цей номер журналу був набраний і готувався до друку, 18 липня 1992 року, о першій годині дня, Жорж Тухачевський помер у лікарні в Ошаві.

Вічна йому пам'ять!

АДВОКАТСЬКЕ БЮРО "МИХАЙЛОВСЬКИЙ, БАРДИН І ЗАЛУЦЬКИЙ" У ВЛАСНІМ БУДИНКУ

Біля двохсот осіб прийшло 1-го травня 1992 року, щоб привітати працівників адвокатського бюро "Михайловський, Бардин і Залуцький" (МБЗ) у їх новій канцелярії і побажати їм дальших успіхів. Між присутніми були: представники міського, провінційного і федерального урядів; представники українських кредитових спілок, державних банків і різних підприємств; та представники українських громадських установ.

Посвячення нової канцелярії в присутності адвокатів МБЗ і їх родин довершив о. Петро Галадза у неділю 31 травня.

Тепер фірма МБЗ (Mitchell, Bardyn & Zalucky Barristers & Solicitors) міститься у власнім будинку -- 3029 Bloor St. W., Toronto, Ontario M8X 1C5, Tel: 234-9111, Fax: 234-9114 -- на перехресті вулиць Блур і Роял Йорк. Це західня дільниця метрополітального Торонта.

МБЗ заснували у 1982 році правники Р. Михайловський, І. Бардин і Є. Залуцький. Зараз у фірмі працює вісім адвокатів: Ігор Бардин, Стефан Боечко, Володимир Купловський, Роман Михайловський, Джеймс Гантер, Євген Залуцький, Віктор Ліщина і Михайло Фіголь. Загальний стаж правників -- 120 років. Також є десять осіб допоміжного персоналу.

До юридичних послуг фірми входять: полагдження різних цивільних і кримінальних судових справ; купівля та продаж житлових і комерційних будинків; купівля і продаж землі; виготовлення статутів для нових корпорацій і підприємств та реєстрація цих корпорацій; зміна статусу зон житлових дільниць міста (minor variances and rezoning) автомобільні аварії; виготовлення завіщань і розподіл майна між спадкоємцями; розводи та інші родинні проблеми; незаконне звільнення з праці; іміграційні справи; адаптування дітей.

Від минулої осені МБЗ співпрацює з адвокатським бюро "Злада" в Києві. Це одна з перших незалежних українських фірм в Україні. Тому МБЗ має тепер можливість дораджувати в полагдженні юридичних справ в Україні.

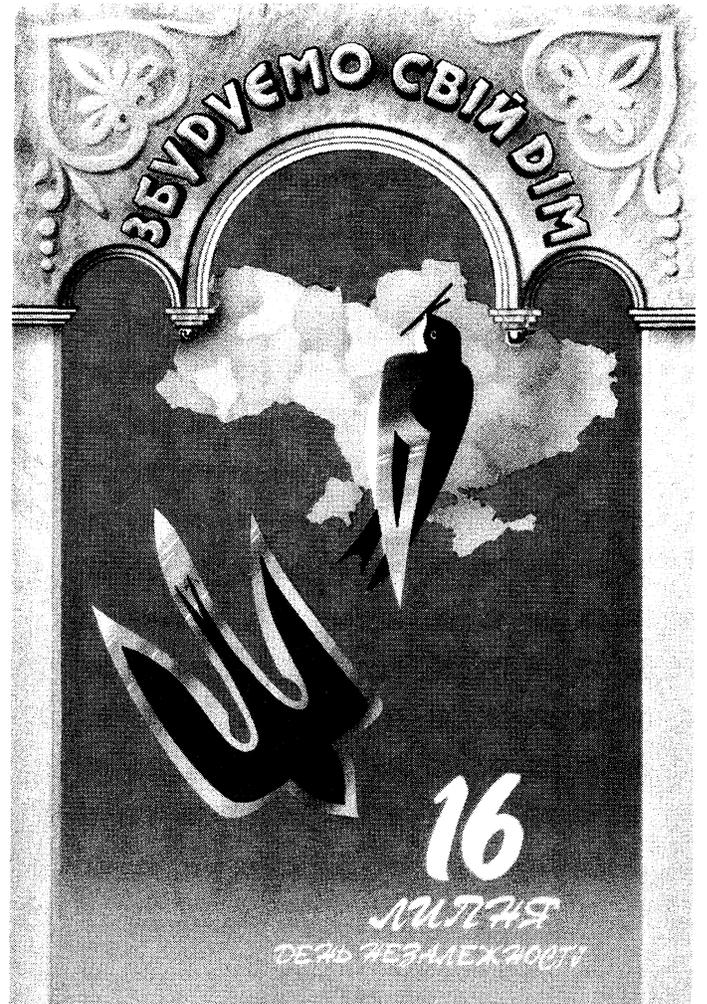
Правники МБЗ беруть активну участь в українським і канадським громадським житті. Є. Залуцький є головою Об'єднання Українських Професіоналістів і Підприємців Канади, а І. Бардин -- заступник голови Конгресу Українців Канади.

Більшість адвокатів МБЗ раз чи й більше відвідали Україну. Цієї осені вони візьмуть участь у Першому Світовому Конгресі Українських Юристів, що відбудеться 18-23 жовтня у Києві. Цей Конгрес скликають українські правники України, Великобританії, Франції, Німеччини, Австралії, Аргентини, Парагваю, Бразилії, Канади та США. І. Бардин є предсідником Конгресу. Також, І. Бардин, Є. Залуцький і В. Ліщина є членами канадського відділу Організаційного Комітету Конгресу. Президент України Леонід

Кравчук доручив українському урядові забезпечити організаційну підтримку Конгресу.

У цім році МБЗ брала участь у програмі вишколу адвокатів з України. Цю програму заснувала Асоціація Канадських Юристів (Canadian Bar Association) для правників країн Східньої Європи. Це був перший рік, що Асоціація теж спонсорувала п'ять адвокатів з України. Відповідальною за програму вишколу є адвокат Морін Мектір, дружина Джова Кларка -- міністра Конституційних Справ Канади.

(Адвокат Віктор Ліщина є довголітнім одумівцем. Тепер очолює Кіш Старших Виховників ОДУМ-у Канади. -- Ред.)

Поштова картка з України.

Оксана БРИЗГУН-СОКОЛИК

ОЛЕСЬ ЛУПІЙ

*Моє життя, моя Волинь,
Відради більшої не хочу,
Як відчувать, що я Твій син,
Що Ти мій розум, мої очі.*

О. Лупій

Лупій був на першому курсі Київського університету ім. Т.Г. Шевченка. Там він став головою студентської "літстудії", де познайомився з Максимом Рильським, який підтримував початківця порадами та теплим словом. Там же познайомився з Павлом Тичиною й Андрієм Малишком, що стимулювало його в творчості. Працював у газетах, видавництвах, кілька років редагував альманах -- піврічник "Поезія". Автор багатьох поетичних збірок. Про них Олесь Лупій пише в "Літературній Україні" ч. 3, 1988 року: "...І подумалося: жодна з них не вийшла такою, якою подав видавництву, якою вимріяв собі. Від кожної з різних причин відсіювалася низка творів, дорогих серцю...

...Пригадую, як я хвилювався, коли видавалася збірка "Майовість". Два місяці пролежала в головній редакції, після чого більше десяти віршів було знято, окремо довелося переробляти, дописувати "паровоз" -- вступний вірш *... Якось переглянув вірші, яким не судилося вчасно побачити світ, їх виявилось немало. Власне, рукопис цілої книжки..."

Поміж вилученими віршами був вірш "Втеча", видрукований щойно в 1988 р. в "Літературній Україні". Вірш "Кати" -- написаний в 1980 р. пам'яті композитора Володимира Івасюка, досі не друкований, "Що Тобі до того, соловію", також ще не друкований, поема "Княжий суд" -- виключена зі збірки "Одна-єдина" на початку 80-их років та багато інших.

Поезія Олесь Лупія лірична, його слова не тільки малюють образ, а радше передають почування, які образ викликає. В них звучить музика.

В його творах відчувається велика любов до родини, до батьків, любов до краси, до Батьківщини. Постає Мама часто персоніфікує Батьківщину, або природу:

Знайомимося. ОЛЕСЬ ЛУПІЙ приїхав до Торонта заходом Канадського Культурного Товариства ім. Шевченка на Другий Фестиваль фільмів з України.

Середнього росту, лагідні, ясні очі, тепла ледь усмішка, відчувається щирість, сум і замріяність. Олесь Лупій -- поет. Приїхав з фільмом "Данило -- князь Галицький", до якого написав сценарій, а брат його, Ярослав, був режисером фільму.

Поет народився в селі Нова Кам'янка, про яке написав:

*...Там доля моя піснею зроста
Із лагідного маминого серця...*

Його батьків, з 24-ма родинами села, виселили одної ночі на Сибір... Батько наказав йому, малому, та ще меншій сестричці, утікати і рятуватися. Олесь розказував, як побігли вони до далекого родича, а той не міг їх прийняти, що у нього була повна хата своїх дітей... Як він із сестричкою йшли дорогою не знали куди, і саме в той час, тою ж дорогою вивозили їхніх батьків. ...Олесь і сестричка зі сльозами в очах не сміли признатися, щоб і їх не забрали...

*"...І нас по-родинному поле
прикрило м'якими крильми
достиглого сизого жита..."
(Втеча)*

Невеселе дитинство... А там школа і перші вірші. Надрукував їх 1954 року в Луцьку на Волині. Перша збірка "Вінки юності" вийшла в 1957 р., як Олесь

НАЙДОРОЖЧІЙ

*Моя матусю,
Найперша пісне,
Ясна дорого,
Мріє провісна,
Моя тривога,
Моя матусю!*

*Нема без тебе,
Пшениці в полі,
Тепла у хаті,
А в серці долі.
Сумно на святі,
Коли без тебе.*

Коли ти поряд,
Видно далеко.
Чутно довкола,
Не мучить спека,
Не студить холод,
Коли ти поряд.

Коли смієшся,
Не плачуть діти,
Птахи співають,
Коли смієшся,
Моя матусю!

(Із книжки "Майовість" -- 1964)

БАТЬКОВІ

Я не рахую зморщок
На вашім обличчі, тату.
Знаю, вони глибокі,
Знаю, що їх багато.

Йду в борозні за вами,
Як давно, ще дитиною.
Небо вкрите над нами
Срібною павутиною.

А промені, мовби січка,
Затьмарили цілий ранок.
Біжить борозна, як стрічка,
Аж там у кінці -- полустанок.

Одного підхопить поїзд,
А другий, забувши втому,
На пероні постоїть
І поверне додому.

Мов листком пожовклим єдиним,
Ним обертатиме вітер...
Найдорожча людино,
Як добре, що ти є на світі!

(Із книжки "Майовість" -- 1964)

ЩО В ДОРΟΣЛОЇ ЛЮДИНИ?

Що у маленької дитини?
Мама, тато і сонце.
Щодня задивляється на них,
Простягає рученята,
Мов крильця,
І поволі підростає.

Підростає, і з'являється
Повітря, сад, долина.
Підростає, і наближаються
Поле, річка, ліщина,
За ними -- ліси,
За ними -- гори.
"Ще це таке?"
Запитує серце,
І вимовляється слово.
"Куди ця дорога?" --
І приходять турботи,

Бо треба тепер людині
Самій іти до саду і до поля,
Самій долати простір і гори.

Підростає людина
І наче крилами,
Обростає новими турботами,
Що в дорослої людини?
Велика Батьківщина
І власні крила.

(Із книжки "Одна-єдина" -- 1984)

Його остання збірка поезій -- "Віра серця мого" вийшла у видавництві художньої літератури "Дніпро" в Києві, 1988 р. До неї входить 252 вибрані поезії з попередніх одинадцятьох збірок.

БАЛАДА ПРО КРАСУ

Отак ти і колись
Виходила з води на берег.
Аж під саміське небо --
Рівненька стежка
Рушничком.
А ти йшла
Й на тебе всі дивились,
Бо кожному тебе
Хотілось мати як свою.

Отак ти і колись
Стежиною збігала,
І сто, й чотириста,
І тисячу років назад.
Рибачкою, дочкою князя,
Козачкою, кріпачкою
Із краплею краси
На нецілованих вустах.

Йшла по стежці,
Як по рушникові,
Несла в двох чашах
Радості напій.
Несла крізь дні, крізь ночі,
Не боялась,
Що злодії
У засідці давно.

Збігала від Дніпра
По рушничкові,
Звивались стегна
Збіленим вогнем.
Ти бережно несла
Дві виповнені чаші,
Тому, єдиному, несла
До чистих спраглих вуст.

БАЛАДА ПРО ТІНЬ

Гуляла дівчина в тінях полтавських вишень
І хлопця просила до себе, у ніжні тіні.
На карпатські схили красуня вийшла,
А там над садами -- гаряче проміння,

Аж важко дихать, у тінях яблунь-легко.
 Ніби напилась водиці з глека.
 Жала дівчина жито в Каталонській долині,
 Очі милого -- вишні зрошені,
 У тінях грудей соколиних ніби друге народження.
 Гуляла дівчина в лагідних тінях джунглів,
 В ласкавих тінях бамбуків і евкаліптів,
 У тінях обелісків, яких на земній кулі
 Більше, ніж зір у небесному світі.
 Гуляла дівчина в тінях Гавани й Лондона,
 Вдихала чисте повітря вдивлялась у простір.
 Вийшла на берег Атлантичного океану,
 І раптом -- постріл,
 А потім вибух.
 Стояла під сонцем, та ось на все небо
 Розрісся гриб і кинув тіні.
 Почувся схлип:
 -- Не треба, не треба!...
 Очі, руки, все тіло в молінні.
 Падала на коліна.
 -- Не треба, не треба!
 А гриб виростав до неба
 І дівчина проклинала його тіні.

Недавно появився новий історичний роман
 Олеся Лупія "Падіння давньої фортеці" (1970) з
 головними героями: Данилом Галицьким, Васильком
 Волинським і Михайлом Чернігівським.

* паровоз -- так називають в Україні перший вірш у книзі, який
 написаний на замовлення або з примхи, і, нібито, паровоз, тягне
 збірку; значить дає дозвіл на збірку...

ВИБРАНІ ПОЕЗІЇ

Немов жіночі руки розпростерті,
 Дороги розійшлись на два боки.
 І скільки тих повернутих конвертів,
 І ти мовчиш, і так біжать роки.
 А пам'ять, ніби стовп на роздоріжжі,
 Та як забути ті чарівні дні,
 Коли щоранку ти, як свіжий вітер,
 Запалювала усмішку в мені.

ОСІННЄ СКЕРЦО

I

Красна весна місяцями збирала --
 Осінь за тиждень розтринькала,
 Мов охмеліла, над кручею стала,
 На обірваних струнах бренькає.

Ранок мріє червоними гронами,
 Вечір -- трояндними ватрами.
 Чорний граб тремтить камертоном
 Над старими Карпатами.

Промінь із хмар виливається цівкою,
 Ялиця змахує вітами.
 Гори знову кличуть денцівками,
 Полонини -- трембітами.

II

Наче після пожарища,
 Порожня, сіра далина,
 І хилиться трава найнижче,
 А буря і її стина.

Немов старі забуті пензлі,
 Сторчать тополі на горі.
 І лозам пальчики замерзлі
 Не може сонце вже нагріть.

Та на душі не має суму,
 В душі весняні ковалі.
 Як давня українська дума,
 Летять поволі журавлі.

ЄДИНА

Це ти, це ти. Впізнав тебе здаля,
 Прийшла, немов зашелестіла листом.
 Яка з тобою молода земля,
 Який з тобою сніг первісно чистий.

Прийшла, прийшла. Неначе з джерела
 З'явилося моє русяве диво.
 Таку велику радість принесла,
 Стоїть і усміхається, вродлива.

Моя, моя! Нікому не віддам.
 Сьогодні я прощаюся із журбою.
 Яка земля з тобою молода,
 Який первісно чистий світ з тобою.

УСВІДОМЛЕННЯ

Збагніте істину просту
 (Ще декому належить знати):
 Не на чужій землі росту,
 Своя у мене є. Багата.

Упав зерниною у ґрунт --
 Пішов, пішов -- не зупинити,
 Бо вже націлений мій нурт
 До високості, у баакити.

Мені чийхось там щедрот,
 Чужої ласки не потрібно,
 Бо тут господар -- мій народ,
 Він не скупий, не злий, не бідний.

Росту собі, як осокір,
 Земля дає доволі соків,
 Росту вітрам наперекір,
 І виросту гінкий, високий.

Бо піді мною не граніт
 І не пустеля -- чужаниця,
 Я житиму мільйони літ,
 Стрімкий, мов злет, міцний, мов криця.

*В моїй землі джерелець тьма,
І поспішають всі до мене,
Лише б гіллятами всіма
Горів я вогнивом зеленим.*

ГОРДІСТЬ

*А ми таки не просто люди,
Щоб вмить з'явитись, вмерти вмить.
Міцні й нетлінні наші груди --
Святий вогонь у них горить.*

*І кожен з нас те добре знає,
Що люди, люди, люди ми,
Зі своїм іменем і краєм,
Своїми чистими крильми.*

*Що ми не тонни й не мегатонни
Від днів народжень до смертей,
Що ми не просто так, мільйони
Жінок, чоловіків, дітей.*

*Є завтра, вчора, є сьогодні,
Є вічна віра, є вогонь,
Є лет шалений крізь безодню,
Є втіха маминих долонь.*

*Є погляди немилосердні
У чорні вікна таємниць,
Є голоси і крики ствердні
Після вагань, невдач, дрібниць.*

*Нас заливає віщий племінь,
І нам одсвічують в світи.
Щоб в кожнім заламався промінь,
Потрібно гордо й рівно йти.
О, ми таки не просто люди!*

(Наступні два вірші друкуються вперше. -- Ред.)

КАТИ

Пам'яті композитора Володимира Івасюка

*Я був у тому місці, що під Львовом,
Колега давній показав мені...
Дерева не озвалися на слово,
Немов заснули в летаргічному сні.*

*І ми із другом, наче в сні ішли,
Через малу поляну, а дерева,
Закутавшись у холоднюще мрево,
Очікуванням неясним жили.*

*Немов спокутували теж провину,
Що в мовчазній присутності усіх
Учинено жахний, жорстокий гріх --
Людьми тут закатовано людину.*

*І враз спиняюся несамовитий, --
Так наче хтось торкнув мене плечем,
Мовляв, оглянься, може, хто з нікчем
Вистежує і вас, щоб теж убити.*

*Немовби кострубатою рукою
Помахуючи вперто раз у раз,
За куц ожин спрямовувала нас
Стара сосна гіллякою сухою.*

*Вона не знала, де його схопили
І звідки на машині привезли,
Запам'ятала тільки погляд злий
Того, хто вдарив.... Потім інші били.*

*Вона не знала слів людської мови,
Щоб передати жахи тих хвилин,
Як в муках гинув чийсь красивий син,
Як збиткувалися гієни змови.*

*А потім всі дерева зашуміли
Нестримно, поспіхом, наперебій,
Неначе пориваючись у бій.
Я слухав і стояв, як занімілий.*

*Почув крізь шум -- дерева розказали, --
Листочок кожен бачив, чув, як ви,
Жорстокі, вибивали з голови
Ту пісню, що ніяк не замовкала;*

*Як били в груди, в серце, по руках,
А він співав кривавими вустами:
"Червону руту не шукай вечорами",
І ви топтали по його вустах.*

*Кров заливала очі, підборіддя,
А пісня пробивалася до зір:
"Ти у мене єдина, тільки ти, повір!"
Як скаженіло дідькове поріддя!*

*Було у тім достоту щось звірине,
Так наповзає бруд на діамант,
Бездари так ненавидять талант,
Так дикуни ненавидять людину.*

*Дерева мліли, -- що це -- судний день? --
І морщились і корчилились від того,
Бо поміж ними не бува такого,
Щоб свій -- свого, ніколи і ніде.*

*Ви думали, що вже і поготів,
Івасюковій пісні вже не жити?
Щоб пісню вбити, треба всіх убити,
А на усіх не вистачить катів.*

*Дерева, чесні свідки, я вам вірю
І співчуваю -- не повернеш час --
Вже Чорним лісом називають вас,
Проходити тут страшно навіть звіру.*

1980

*Що тобі до того, соловію,
Що отут в вишневому саду,
У січневій люті сніговії
Дівчину убивили молоду?...
Утікала з клуні поза тином --
Вистежили зраїці, продали.
Личко усміхалося дитинно,
Як убиту по селу везли.*

*Що у тому усміхові скрито?
Куля... -- що ж, немов укус змії,
Та не змусять правду говорити, --
Вже не катуватимуть її.
Обшукали одяг. У кишені
Записник із віршами знайшли.
Там слова незвичні і натхнені.
-- Гляньте! -- офіцеру подали.
Лютий, із обличчям демонічним,
Зиркнув, як багнетом проколов.
А по хвилі прохрипів цинічно:
-- Віршики складала про любов...
"Йванку, Йванку, соколе крилатий,
Я для тебе виплела вінець..."
От якби іще його спіймати,
Закопали б разом, і кінець...
Відтогнали снігові завії,
Та не мовкне пострілів луна.
Що тобі до того, соловію,
Ти собі співаєш, бо весна.*

О. ХАРЧЕНКО

ВІДСЛОНЕННЯ ПАМ'ЯТНИКА ІВАНОВІ ФРАНКОВІ В МІССІСАГА

У неділю, 14-го червня 1992 року в західній частині Торонто, в Міссісага, на площі перед Українським Пансіоном ім. Івана Франка відбулося урочисте відслонення пам'ятника Іванові Франкові. Погода у провінції Онтаріо, 14-го червня була чудова. На залитій сонцем площі біля Пансіону зібралось більше тисячі осіб: крім жителів пансіону для людей похилого віку, прибули теж їхні рідні, представники українських організацій і установ, владики і священики Української Православної і Католицької церков, мер Міссісага, представники уряду. Гримнула музика -- Духова Оркестра Молодіжних Ансамблів "Авангард" заграє Канадський Національний Гімн, і святкування почалося. Офіційно церемоніал відслонення пам'ятника Іванові Франкові відкрила директор Пансіонів імені Івана Франка доктор Євгенія Пастернак. Вона сказала, що український народ не став би державним народом, якби в нас не було таких творчих велетнів, як Івана Франко, Тарас Шевченко, Леся Українка.

Біля підніжжя пам'ятника адміністратори Пансіонів склали чудові троянди, які, сказала доктор Пастернак, шептатимуть ніжні слова любови до великого Каменяря і нагадуватимуть нам, що й ми повинні жити і трудитись для України так, як жив і трудився Іван Франко. Почесний обов'язок відслонення пам'ятника, під акомпанемент Духової Оркестри "Авангард", припав Членові Верховного Суду Канади, судді Іванові Сопінці, який промовляв українською та англійською мовами. Він сказав, що почуватиметься вдячним дирекції Пансіонів імені Івана Франка -- Пансіону, в якому його рідний батько доживав віку, а також почуватиметься вдячним і за те, що став учасником цієї історичної події.

На святі серед присутніх були теж і члени родини Івана Франка -- внук Мирон Ключко, зо своєю дружиною і донькою.

Бронзовий пам'ятник у Міссісага -- робота скульптора Петра Кулика, вилитий у Торонто, в підприємстві Мирослава Третяка. Франко зображений у розквіті сил, з книжкою в руці. Місцевий Католицький владики Ізидор та православний владики Юрій, на знак єдності між обома церквами, разом прочитали молитву, що прихильно сприйнялося вдячною українською громадою.

Привіт учасникам українського святкування склала мер міста Міссісага, Гейзел МекКелліон, яка подякувала українській громаді за пам'ятник Іванові Франкові в найважливішому місті в Канаді. Привіти теж склали: посол до Канадського Парляменту доктор Горнер та голова Провінційної Ради Конгресу Українців Канади інженер Богдан Максимець, а подяку фундаторам і жертводавцям на пам'ятник висловив член Дирекції Пансіонів Ярослав Самотюк.

Всім присутнім за участь у відслоненні пам'ятника, і зокрема за організаційну працю директорці Євгенії Пастернак спеціальну подяку висловив голова Торонтського Відділу Конгресу Українців Канади, інженер Ярослав Соколик. Звертаючись до директорки, він сказав: -- "Під вашим проводом вибудували цей величавий пам'ятник Іванові Франкові, і що найважливіше, під вашим проводом у цьому будинку доживають віку, в добробуті та в українському оточенні, наші заслужені пенсіонери".

На закінчення офіційної програми Духова Оркестра "Авангард" виконала Український Національний Гімн -- "Ще не вмерла Україна", після чого дирекція гостила учасників охолоджуючими напінками і солодощами, а деякі учасники фотографувалися біля пам'ятника, та розважались під звук духової оркестри Українських Молодіжних Ансамблів.

Сам пам'ятник ніби промовляє -- "Ти брате любий Русь, як дім, воли й корови. Я ж не люблю її -- з надмірної любови". А врочистість його відслонення свідчить про те, що "не вмирає душа наша, і пісня, і воля".

(Про цю подію на коротких хвилях Канадського Міжнародного Радіо був репортаж.)

Доктор Є. Пастернак, єпископ Юрій, єпископ Ізидор на відкритті пам'ятника.

ВІТАЄМО МОЛОДИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ: АНДРІЯ ЖУРУ -- ДОКТОРА МЕДИЦИНИ І ПЕТРА ЖУРУ -- ІНЖЕНЕРА-ЕЛЕКТРИКА!

Д-р Андрій Жура.

Андрій Жура, син Люби і Бориса, 2-го червня 1992 року успішно закінчив медичні студії в Детройті у *Wayne State University*. За професію він вибрав анестезіологію і тепер проходить практику у медичній клініці в Клівланді.

Після середньої школи Андрій навчався в *Oakland University*, який закінчив з відзначенням 1988 року. В цьому університеті

він брав два головні предмети: біологію і біохемію.

Андрійв молодший брат Петро 1990 року отримав диплом інженера-електрика в *Oakland University* і тепер працює у фірмі *General Dynamics* у Детройті.

Обидва брати закінчили школу українознавства імені Лесі Українки при православній церкві святої Покрови в Саутфілді, Мічиген. Вони також належали до Юного ОДУМ-у, були учасниками багатьох одумівських відпочинково-виховних таборів та таборів виховників Юного ОДУМ-у.

Ще з дитинства Андрій і Петро грають на бандурах і були учасниками багатьох кобзарських таборів на оселі ОДУМ-у "Україна" в Лондоні та на православній оселі "Всіх Святих" в Емлентоні, в штаті Пенсільвенія. Як члени Капели Бандуристів ім. Т. Шевченка, минулого літа їздили в турне по Україні.

Бажаємо молодому лікареві Андрієві та молодому інженерові Петрові Журам багато щастя та успіхів у професійному й особистому житті!

Редакція
й Адміністрація
журналу
"Молода Україна"

Інж. Петро Жура.

**МОЛОДЬ -- МАЙБУТНЄ НАЦІ!
ДОПОМАГАЙТЕ МОЛОДІ
МОРАЛЬНО Й МАТЕРІАЛЬНО!
ОДУМ ПОТРЕБУЄ
ВАШОЇ ПОМОЧІ!**

ВЕЛЬМИШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ!

Згідно з дорученням Конференції ЦК ОДУМ-у ("МУ", ч. 412, ст. 2), Редколегія і Адміністрація "Молодої України" розглядають можливість друкування нашого журналу в Україні. Це щоб зменшити високі кошти друку і поштових витрат в Канаді.

Пробним, правдоподібно, буде листопадове число.

Щоб вислати журнал з України до передплатників потрібно в Україну передати адреси передплатників. Якщо хтось з Вас має застереження щодо цього, просимо повідомити адміністратора до кінця вересня 1992 р.

Редакція і Адміністрація
Торонто, 16 липня 1992 р.

Володимир ШЕЛЕСТ

"СИРОТИ ЖИВИХ БАТЬКІВ"

*"Тільки діти і природа обіцяють продовження життя".**(Із народної мудрости).*

Проблеми, які випливають із конфліктів генерацій, належать до тих найдавніших проблем, що ведуть свій початок, як кажуть, ще від "печерних вогнів". Це ті проблеми, про які найбільше говорилося, писалося, і які, помимо того всього, ще й далі перебувають на порядку денному, ще й далі не зменшують своєї актуальності, а навпаки -- стають чимраз більш очевидними, більш дошкульними.

В українському громадському житті проблеми співжиття та співпраці батьків і дітей тісно пов'язані зі збірною долею багатьох тисяч молодих людських душ та з громадським майном, вартість якого становить сім чи вісім біліонів доларів. Це той матеріальний здобуток, що його вкладено в імпозантні українські будівлі домівок і церков, в яких з кожним роком зменшується кількість активних членів та сповільнюється громадська активність. Тому-то все голосніше починає звучати тривожне питання: кому ж передати ключі?

Ситуація справді загрозлива й дехто вже починає висловлювати критичні зауваження на адресу організаційних "батьків народу", які певною мірою, помимо своїх добрих бажань, довели свої організації до такого незavidного стану. Їхня вина полягає насамперед в тому, що вони, дбаючи в першу чергу про своє власне "сьогодення", обминали в пляхах своєї організаційної діяльності поняття "дальшої дистанції". Іншими словами -- вони роками обминали основну засаду організаційної логіки, що "організувати", це значить -- "передбачувати". Вони недооцінювали тієї засади, і спокійно (деколи задовго) грали свої власні ролі "провідних членів" на сценах громадського життя.

Власне тому, що не присвячувалося належної уваги молоді, а особливо молодим родинам, що своїм віком творили посередню ланку між старшими й молоддю, витворилася така незavidна ситуація. При цьому варто зазначити, що в деяких жіночих секціях громад молоді жінки зустрічали не подруг, а кільканадцять "свекрух". Що, звичайно, також мало свої наслідки. Через це громадське життя "старіло", ставало кволим, бо не було молодшого поповнення. Отож, з бігом часу більшість організацій та парафіяльних громад перетворились на клуби "старших одностудців", людей пенсійного віку, які на річних зборах уже не обирають управ, а лише демократично "міняються ролями".

Молодші або творили свої власні українські професійні організації, або шукали поля для себевиаву в загально-канадських осередках. До організацій своїх батьків вони навідувалися лише тоді, коли там відбувалася якась особлива імпреза чи традиційна врочистість. Найбільш їх відштовхувало від старших "старокрайове політиканство".

До критиків, які довший час висловлюють свої думки з приводу такого стану, належить і автор цих рядків, також пенсіонер, який не раз говорив і писав на цю тему, і який колись очолював КУК у столиці, був активним членом громадських, наукових та літературно-мистецьких організацій і стоваришень. Потім чверть століття професійно працював серед університетської молоді. І, слухаючи її скарги й турботи, як педагог, що вважає своїм обов'язком заступати інтереси молоді, вирішив не підтримувати більше тих громад чи організацій, які відстали від життя і не зуміли пригорнути до себе бодай десяток молодих людей, що могли б згодом замінити "підтоптані роками" організаційний провід.

Іноді можна почути вислови, що, мовляв, ми робили все можливе, щоб "заохотити" молодших до праці, але вони "не цікавляться нашими справами". З цього виходить, що треба було глибше й уважніше прослідити причини, чому вони "не цікавляться" організаційними справами. Можливо, що треба було переглянути й ті "справи" та достосувати їх до вимог часу й до загальних потреб громад, бо ж не справи керують живими людьми, а навпаки. Знову ж, подекуди можна було чути прості відверті пояснення, що, мовляв, молодші не мають організаційної практики, не розуміють організаційної структури, а тому їм не можна передати провідної ролі в організаціях, "бо вони можуть завести там нові порядки й позмінювати на свій лад все те, що ми робили роками". От і все. Основне сказано.

Такі мотивування недвозначно свідчать, що деяким провідним членам чомусь не вкладається в гадку справжня суть дійсності, а саме, що в переважній більшості ті "молодші", що могли б бути кандидатами в організаційний провід мають освіту й фахові позиції, повагу й авторитет у поважних інституціях і корпораціях, може навіть більших ніж наші поодинокі громади чи організації. І навіть коли б вони замінили деякі відсталі від життя методи діяння іншими, то ті зміни напевно надали б громадам і організаціям нового, такого потрібного, реального змісту. Прикладом такого оновлення служить Інститут св. Володимира в Торонті, який справедливо вважається душею українського життя великого міста. Чи ж справді так трудно познайомитися з його організаційною структурою і методами та запозичити дещо з того, що найбільш підходить до місцевих умов?

Ось уривок із статті "Проблеми посивілої молоді", що її, нагадую, написав автор цих рядків ще у січні 1958 року, себто, майже 34 роки тому:

"Старша генерація неохоче зустрічає прихід молодшої зміни, і вперто тримає свої стільці на підвищеннях, вперто боронить свою "стару" (у деяких

випадках -- заскорузлу, далеко відсталу від життя) лінію організаційного ведення й методів праці. "Ми так робили роками по традиції" і, мовляв, "нехай молодики не перешкоджають нам."

Молодша генерація з своєю, теж традиційною, пошаною до старших -- хоч і бачить організаційні недоліки українського громадського сектора, але стоїть збоку, або замикається в своїх обмежених, нечисленних членських складах групах однодумців. Ось тут і причина зупинки. Тут і суть проблеми нашої посивілої молоді. Молоді, яка вже давно перестала бути молоддю".

Все це свідчить про те, що деякі люди задовго засиділися на езекутивних стільцях, що в їхніх уявленнях загноздилися переконання, буцімто вони непомильні й незаступимі, і що без них організації не можуть існувати, бо все зупиниться й розвалиться. Вони навіть жаліються, що, мовляв, хотіли б відпочити, але тільки тому, що інші уникають обов'язків, вони мусять брати на свої плечі організаційний тягар і жертвувати своїм часом. І коли з якихось причин деякі з них відходять, то, як дехто іронічно висловлюється, за ними доводиться викидати також і їхні старі "езекутивні стільці". Іншими словами -- деякі люди забували просту істину, що не личить дорослій людині затримуватись довго на сцені після оплесків.

Самозрозуміло, що в організаціях є також і справжні заслужені члени, які працювали й працюють у різних ділянках, відповідно до потреб та особистих можливостей і зацікавлень (у хорах, у господарчих та культурно-освітніх комісах тощо). І коли їх обирали до проводу, то, відбувши одну чи дві каденції, вони давали нагоду іншим виявляти свої здібності в праці для загального добра. Отже, висловлені вище критичні зауваги їх не стосуються. Вони своєю працею і тактом показують іншим добрі приклади для наслідування. Власне їм треба б зайнятися справами молодшого поповнення.

Подекуди це саме практикується і в родинних взаємовідносинах, де також надмірне вживання "непомильного батьківського авторитету" спричинює відчуження між членами родини, охолоджує тепло "рідного дому". Наслідком чого рідний дім перестає бути "домом", а стає тільки "адресою" для споріднених осіб. Тоді замість традиційних рідних форм "тата", "мама", поза домом починають вживатися "my old man" і "my old lady". Бувають часто прикрі випадки, коли такі неполадки переходять в ультимативні вимоги: "або роби те, що я раджу, або йди геть" -- тоді ображені молоді люди переступають пороги й змінюють адреси. Роблять вони це з якимсь почуттям душевного надломлю, з почуттям якогось етнічного сирітства.

Можна навести й інший приклад: деякі батьки, не думаючи, самі випхали своїх дітей на вулицю. Сталося це якось ніби й невинно. Вони перетворили свої хати в якісь "музеї" позірною українізованого побуту. Думали, що цим закріплять у дітей український дух. Накупили дорогих килимів і вишитих обрусів, понакривали ті килими й обруси пластиковими покривалами й заборонили дітям

приводити туди своїх шкільних товаришів. Мовляв "йдіть собі з ними у парк чи на вулицю". І діти пішли на вулицю...

Самозрозуміло, що це веде не тільки до родинного, але й до національного відчуження. Це прикриває ще й інші, далеко глибші, психологічні наслідки, які в однаковій мірі негативно відбиваються і на батьках, і на дітях. Бо ж справді, як багато батьків через нерозважно сказане слово в нападі гніву, самі позбавили себе права втішатися внуками, бо знівечили молодість своїм дітям, що посивіли неодруженими. Знову ж -- якщо деякі й поодружувалися, то це сталося без відома й благословення батьків. Деяким батькам діти навіть не посилають фотографій своїх дітей -- у відплату за заповідяну кривду.

Отож, залишилися чистими килими й вишиті обруси в опустілих хатах. Все ніби є для спокійного й вигідного життя: сплачено моргечі, є катедж, авто й інші речі, є фінансові заощадження на конгах. Не чути тільки в кімнатах дитячих голосів...

-- Може вам треба грошей? -- питають у листах чи телефоном батьки.

-- Ні, дякуємо. Ми маємо вже свої гроші. Коли нам дійсно треба було, то ви нам не давали. Тепер нам вже не треба.

І простягнуті руки пізньої допомоги відхиляються з подякою.

Чи ж не це саме сталося з нашими громадами й організаціями? Аналогія дійсно очевидна: Так само розбудовували імпазантні домівки, літні оселі з басейнами й тенісовими площадками -- все, мовляв, "для майбутніх поколінь", для "морального спасіння їхніх душ". Але за той час, коли зводилися ті імпазантні будови, коли точилися запальні дискусії про те, чия ідеологія чи конфесійний обряд найкраще підходить для тих "майбутніх" поколінь, живі "сучасні" покоління, на які не звертали належної уваги, сивіли, мовчки сидючи на задніх лавках, або з огірченням відходили мовчки не прощаючись. А їхні діти йшли до чужих домівок танцювати "rock and roll".

Справді дивна примха національної долі. Так само, як і в деяких родинках, сплачено або незабаром будуть сплачені, моргечі. Що є ніби все для активної громадської праці, є просторі кімнати, є великі зали для імпрез -- тільки нема тих, для яких будувалися ті домівки. Нема молодшого поповнення, нема молоді...

А в цей самий час, образно кажучи, на другому полюсі проблеми та генерації, що в чужих домівках танцювали "rock and roll", саме тепер шукає собі місця в суспільстві й загублену "адресу" свого походження.

Тут і постає питання: чи зуміють українські громади й організації з щиросердечно простягнутою рукою вийти назустріч цій генерації? □

Коли ми, канадці, працюємо спільно, ми можемо змагатися зі світом і виграти

Щоб мати успіхи в сьогодишньому світі, канадці мусять бути здібними до конкуренції тому, що наші роботи є безпосередньо залежні від неї. Фаховий вишкіл допоможе нам у конкуренції і забезпечить добробут, якого ми бажаємо собі і своїм дітям.

Ми маємо інвестувати у себе самих і бути країною, котра каже ... так, ми можемо.

COREL SYSTEMS CORP., OTTAWA

Ця онтарійська фірма здобула 50% світового ринку, комп'ютерською графічною програмою для IBM з додатками. Вона експортує 90% своїх продуктів до Європи і ЗСА і відносить Вільну торгівлю до факту, що вона може так успішно оперувати з Канади, використовуючи канадські таланти і ініціативу.

**Так, ми можемо.
Ми маємо докази на те.**

Канадці мають успіхи кожного дня. Багато індивідуальних і бізнесових успіхів є наявними... з дійсними користями для окремих осіб, громад і для канадської промисловости.

Сотки канадських фірм досягають помітного міжнародного успіху. Вони творять місця праці, розвивають нові кваліфікації і можливості для тисяч канадців і створюють ринки в цілому світлі для канадських продуктів.

COMMUNITY TALKS

Ініціатива добробуту Steering Group розвиває спертий на домовленні план дії, котрий буде представлений канадцям у вересні. Канадці заявили нам, що вони бажають взяти участь у розвитку цього плану дії. Ми прислуховувались.

За посередництвом ряду "Громадських дискусій" члени 186 громад по цілій Канаді висловили свої ідеї. Вони говорили про те, як застосуватись до викликів і нагод, які стоять перед нами усіма на цьому полі конкуренції і вишколу. Вони говорили про те, як втримати наш життєвий стандарт і забезпечити наше економічне майбутнє. І прийшли до висновку, що кожний з нас має взяти участь у цьому, а уряд прислухується.

**Так, ми можемо.
Ми маємо здібності
будувати на наших
успіхах.**

За нами історія співпраці з іншими для світових досягнень у втриманні миру, досліджень у медицині і дослідях у космосі. Тепер, коли підприємці, робітництво, уряди, академічні і суспільні групи працюють разом, ми можемо досягнути добробут шляхом міжнародної конкуренції. Але тут існує один більш критичний фактор. Максимальний потенціал Канади базується на кмітливості індивідуальних канадців.

FREEWILL SAUNDERS, BRITISH COLUMBIA

"Я мусів рішитися на зміну кар'єри. Я вибрав комп'ютерське програмування і частиною мого курсу був вишкіл на праці у BC Tel де я тепер працюю програмовим аналітиком. Вишкіл справді відкрив мені обіцяюче майбутнє у одному із захоплюючих промислів!"

**Так, ми можемо.
Ми маємо людей для
цього.**

Це час спрямувати нашу енергію на наші найважливіші економічні завдання але... і приготуватися на багатше майбутнє.

Так, ми можемо!

Canada⁺

20 червня 1992 р.

До управ філій ОДУМ-у
США й Канади

Дорогі Друзі!

Зустріч ОДУМ-у Америки й Канади цього року відбудеться на початку вересня в передмісті Чикаго, в Блумінгдейл, в Індіан Лейкс Резорті, де є всі вигоди для нічлігу, спорту, розваги та зустрічі. Віримо, що ми там зустрінемося! Але завжди під час зустрічі в нас бракує часу, щоб поговорити, порадитись про дальші пляни праці ОДУМ-у та нашу активність, про кращу співпрацю філій. Тому ми запрошуємо на конференцію чи нараду всіх членів управ філій до Чикаго, що відбудеться в суботу, 1-го серпня 1992 року, в домі ОДУМ-у при 2116 вест Чикаго вулиці. Початок о годині 9:30 ранку. Для тих, що прийдуть в п'ятницю вечером, вони зможуть зупинитися ночувати в когось з одумівців Чикаго. Обід в суботу фондує філія ОДУМ-у Чикаго.

Будь ласка повідоміть нас вчасно -- скільки осіб від Вас зможе взяти участь в нараді в Чикаго та чи потрібно Вам нічліг. Телефонуйте по 8-й годині вечора на телефон Ліди Шкребець (312) 286-1863.

До зустрічі в Чикаго на конференції!

З одумівським привітом,

Володимир Косогор -- голова

Ліда Шкребець -- секретар

ОДУМ -- ЗУСТРІЧ -- 1992 р.

П'ятниця -- 4-го вересня:

8:30 -- 10:00 вч. Комедія

Субота -- 5-го вересня:

8:00 -- 10:00 ран. Сніданок
10:00 -- 12:00 ран. Олімпіяда
12:00 -- 6:00 вч. Гольф турнір
1:30 -- 3:30 пп Бінго з нагородами
6:00 -- 7:00 вч. Коктейль
7:00 -- 9:00 вч. Вечеря
9:00 -- 1:00 вч. Забава -- грає оркестра
"Веселі часи"

Неділя -- 6-го вересня:

10:00 ран. Служба в св. Андрія
12:30 -- 1:30 пп Обід
2:00 -- 3:30 пп Одумівський концерт
4:00 -- 6:30 вч. Бейзбол -- Америка
проти Канади
7:00 -- 12:00 вч. "Luau-Pig Roast
Reggae Party"

INDIAN LAKES RESORT

WELCOMES:

ODUM ZUSTRICH
SEPTEMBER 4-7, 1992

LAST NAME (Please print)	FIRST NAME	COMPANY	ARRIVAL DATE	DEPARTURE DATE
ADDRESS		CITY & STATE	ZIP	TELEPHONE ()

ACCOMMODATIONS: (Please Check)

SINGLES, Per Day \$ 78.00 (Plus Occupancy Tax) DOUBLES, Per Day \$ 78.00 (Plus Occupancy Tax)

I WILL BE SHARING A ROOM WITH: _____

TO MAKE RESERVATIONS A DEPOSIT OF \$ 78.00 per room OR YOUR CREDIT CARD NUMBER AND EXPIRATION DATE

MUST ACCOMPANY THIS RESERVATION. (Please Check One)

AMERICAN EXPRESS VISA / MASTERCARD DINERS CLUB DISCOVER

CARD NUMBER: _____ EXPIRATION DATE: _____

If you do not arrive on the reservation date, or do not cancel 48 hours in advance, you will be charged for all nights reserved plus tax, and your reservation will be cancelled. Your reservation must be received 21 days prior to the date of the meeting.

Reservations received after that date are subject to availability. Rooms are held on a guaranteed basis only. Check-in time is 4:00 p.m.

For special request call - 1-800-334-3417 - Touch # 2

WE LOOK FORWARD TO WELCOMING YOU TO INDIAN LAKES RESORT;

IF YOU HAVE ANY QUESTIONS, CALL (708) 529-0200 OR (800) 334-3417 OR FAX (708) 529-0675.

PLEASE RETURN TO: INDIAN LAKES RESORT / 250 WEST SCHICK ROAD / BLOOMINGDALE, ILLINOIS 60108 / ATTN: RESERVATIONS

ЗУСТРІЧ ОДУМ-у США і КАНАДИ

з українським громадянством

присвячена першій річниці

НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

відбудеться

від 4-го до 6-го вересня 1992 року

в **Bloomington** коло *Чикаго* в США в **Indian Lakes Resort**

В п'ятницю вечірка молоді, в суботу спортові змагання, бенкет та забава, в неділю Служба Божа, одумівський обід, дефіляда та концерт мистецьких одиниць ОДУМ-у.

Доїзд автами на місце зустрічі на захід від Чикаго подається нижче.

Для тих, що прилетять літаком між **O'hare** аеропортом та **Indian Lakes Resort** раз на годину їздить їх лимузина, на якій написана назва резорту. Від'їздить вона з найнижчої частини аеропорту, де забирається багаж. Ціна 12 доларів.

Замовляйте нічліг в **Indian Lakes Resort** зі знижкою, телефонуючи на число (708) 599-0200.

За додатковими інформаціями телефонуйте до Ліди Шкробець на число (312) 286-1863 або до Олександри Косогор на число (312) 775-5974.

Закликаємо молодь та українське громадянство близьких штатів взяти участь в зустрічі ОДУМ-у!

Плян доїзду на зустріч ОДУМ-у коло Чикаго

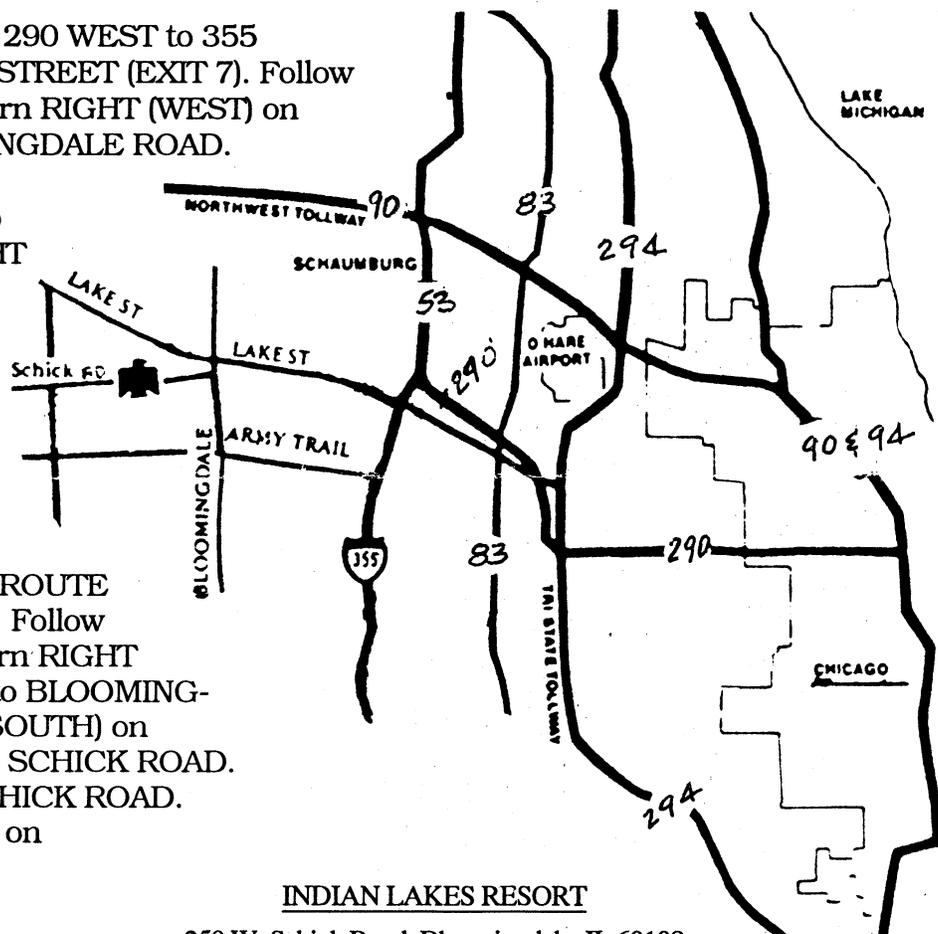
FROM THE SOUTH

294 NORTH to 290 WEST. 290 WEST to 355 JOLIET/ROUTE 20-LAKE STREET (EXIT 7). Follow signs to LAKE STREET. Turn RIGHT (WEST) on LAKE STREET to BLOOMINGDALE ROAD.

Turn LEFT (SOUTH) on BLOOMINGDALE ROAD to SCHICK ROAD. Turn RIGHT (WEST) on SCHICK ROAD. INDIAN LAKES RESORT is on the LEFT (SOUTH) side of SCHICK ROAD.

FROM THE EAST

290 WEST to 355 JOLIET/ROUTE 20-LAKE STREET (EXIT 7). Follow signs to LAKE STREET. Turn RIGHT (WEST) on LAKE STREET to BLOOMINGDALE ROAD. Turn LEFT (SOUTH) on BLOOMINGDALE ROAD to SCHICK ROAD. Turn RIGHT (WEST) on SCHICK ROAD. INDIAN LAKES RESORT is on the LEFT (SOUTH) side of SCHICK ROAD.

INDIAN LAKES RESORT

250 W. Schick Road, Bloomington. IL 60108

(708) 529-0200

ОКО

ОЛІМПІЙСЬКІ ЗМАГАННЯ Й УКРАЇНА

Одна з радіопрограм ОДУМ-у в Чикаго була присвячена Олімпійським змаганням, що відбудуться в Барселоні. Програму провела Оріся Завертайло. В ОДУМ-і вона з дитячих років. Вона скінчила школу українознавства, університетські студії й увесь час є активною в праці філії ОДУМ-у. Оріся Завертайло танцювала в одумівській танцювальній групі "Метелиця", була членом ансамблю бандуристів, грає в волейбольній дружині філії, співає в молодечому ансамблі "Байда" та є членом управи філії. Вона пробує своїх сил в бізнесі, має свій sklep "Missing Piece".

Минулого року Україна стала незалежною державою. Але західні країни й Росія роблять всі старання, щоб Україна та інші держави, що постали з колишніх республік, й далі були частиною якогось союзу, щоб Росія й далі ними керувала. Національний Олімпійський Комітет України та Український олімпійський комітет діаспори роблять заходи, щоб літом змагуни України брали участь в олімпійських змаганнях в Барселоні, в Еспанії, під своїм ім'ям, прапором та в разі перемоги, щоб виконувався український національний гімн. А їх і далі силують виступати в об'єднаних дружинах колишніх республік.

Олімпійські змагання започатковано в Олімпії, в Греції, в 776 році перед народженням Христа. Місто Олімпія не було звичайним містом. В нім були святині грецького бога Зевса, богині Гери, різні гробниці, дванадцять скарбниць грецьких держав, там складали богам дари та переховувалось безліч мистецьких вартостей Греції.

Релігійні церемонії були частиною олімпійських змагань. Святування починалися присягою атлетів та суддів. Змагання тривали п'ять днів. На останній день змагань відбувалася парада, видача нагород, бенкет для переможців та подяка богам. Переможцям не давали тоді золотих, срібних чи бронзових медалів, а накладали на голови лаврові вінки, зроблені з гілок, зрізаних молодим хлопцем, золотим серпом, з святого дерева, що росло побіч святині бога Зевса.

Первісні змагання були лише бігом на віддаль, а вже пізніше почали додавати інші види спорту. В змаганнях брали участь лише вільні грецькі чоловіки із зразковою репутацією. Учасники змагань, щоб показати будову тіла та рух мускулів у час змагань, всі виступали без одягу. Жінкам, особливо одруженим, строго заборонялося бути навіть близько до місць змагань. Коли б знайшлася така смілива жінка, то їй би не минути суворой кари. Таких скидали з близької гори в провалля, на смерть.

Кожне більше місто Греції було окремою державою. Оголошуючи переможців, рівночасно оголошували ім'я переможця, ім'я його батька та державу. Вдома надавали переможцям різні привілеї. Їх звільняли від податку, на публичних зібраннях призначали для них почесні місця. Віддавали їм шану, як героям та ставили для них статуї.

Коли пізніше Греція стала частиною римської імперії, на олімпійські змагання були допущені та-

кож римляни. Поруч атлетів змагалися вже й промовці-оратори, артисти, поети, письменники, скульптори та музиканти.

В 394-му році по Христі відбулися останні олімпійські змагання в Олімпії. Уряд заборонив поклонятися поганським богам, наказав зруйнувати та спалити будинки і святині Олімпії. В шостому столітті землетрус викінчив доостанку те, що не зруйнували римляни, окупанти Греції.

Намагання греків в середині дев'ятнадцятого століття відновити знову олімпійські змагання не були успішними. Щойно в 1894 році француз П'єр де Кубертін створив в Парижі Міжнародній олімпійський Конгрес і перші відновлені олімпійські змагання відбулися в столиці Греції, Атенах, 1896 року. Комітет вирішив, що змагання будуть відбуватися так, як і в давні часи, кожних чотири роки, і що "найважливіше в олімпійських змаганнях не перемагати, а брати участь. Найважливіше в житті не є тріумф-перемога, але боротьба. Важне не є здобуття медалі, а важне те, що ти прикладав всі свої старання, щоб виграти". Вічний вогонь привозять різними способами до місця змагань з Атен. Білий олімпійський прапор з п'ятьма переплетеними синім, жовтим, зеленим, чорним і червоним кругами, що репрезентують п'ять континентів, символізують народи, що їх населяють.

До 1952 року Радянський Союз інакше не називав олімпійські змагання як "буржуазними видумками". А як побачив користь для себе, й що може дурити вільний світ успіхами комунізму, почав брати в них участь. А так як Україна була частиною "імперії зла", українці вперше почали брати участь в них 1952 року, здобуваючи золоті та інші медалі для окупанта. Але скоро ситуація зміниться в нашу користь. □

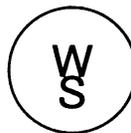
N. - J. SPIVAK LTD.

1158 Wonderland Road

LONDON, ONTARIO

N6L 1A6

(PRE-MIX CONCRETE)

LENNOX

DEALER

SNIH

HEATING & COOLING LTD.
LONDON, ONTARIO

WALTER SNIH
President

Telephone
(519) 649-4964

Коли ми, канадці, працюємо спільно, ми можемо змагатися зі світом і виграти

Щоб мати успіхи в сьогоdnішньому світі, канадці мусять бути здібними до конкуренції тому, що наші роботи є безпосередньо залежні від неї. Фаховий вишкіл допоможе нам у конкуренції і забезпечить добробут, якого ми бажаємо собі і своїм дітям.

Ми маємо інвестувати у себе самих і бути країною, котра каже ... так, ми можемо.

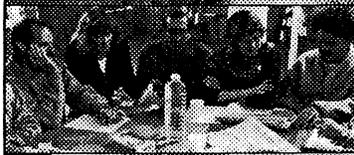
SWEEP RITE MANUFACTURING INC., REGINA

Кожний знає, що мале підприємство з Реджайни не може конкурувати на світових ринках. Всі, з виймком Лес Гуліска, президента Sweep Rite Manufacturing Inc. Regina. Його високо технічні, новаторські механічні замітачі вулиць працюють по всьому світі з експортом, що досягає 75% продажу.

**Так, ми можемо.
Ми маємо докази на те.**

Канадці мають успіхи кожного дня. Багато індивідуальних і бізнесових успіхів є наявними... з дійсними користями для окремих осіб, громад і для канадської промисловості.

Сотки канадських фірм досягають помітного міжнародного успіху. Вони творять місця праці, розвивають нові кваліфікації і можливості для тисяч канадців і створюють ринки в цілому світі для канадських продуктів.

COMMUNITY TALKS

Ініціатива добробуту Steering Group розвиває спертий на домовленні план дії, котрий буде представлений канадцям у вересні. Канадці заявили нам, що вони бажають взяти участь у розвитку цього плану дії. Ми прислуховувались.

За посередництвом ряду "Громадських дискусій" члени 186 громад по цілій Канаді висловили свої ідеї. Вони говорили про те, як застосуватись до викликів і нагод, які стоять перед нами усіма на цьому полі конкуренції і вишколу. Вони говорили про те, як втримати наш життєвий стандарт і забезпечити наше економічне майбутнє. І прийшли до висновку, що кожний з нас має взяти участь у цьому, а уряд прислухується.

**Так, ми можемо.
Ми маємо здібності
будувати на наших
успіхах.**

За нами історія співпраці з іншими для світових досягнень у втриманні миру, досліджень у медицині і дослідах у космосі. Тепер, коли підприємці, робітництво, уряди, академічні і суспільні групи працюють разом, ми можемо досягнути добробут шляхом міжнародної конкуренції. Але тут існує один більш критичний фактор. Максимальний потенціал Канади базується на кмітливості індивідуальних канадців.

ANITA LÉGER, QUEBEC

Я перенеслася до Квебеку з онт. свідоцтвом учителя. Через кілька років я працювала заступницею учителя. Я знала, що мені тяжко буде отримати працю повноправної учительки, якщо я не перекваліфікуюся, отож я здобула квебецьке свідоцтво. Тепер я вчу на повний час, маю більшу платню і знаю, якщо хтось хоче кращого майбутнього, мусить бути приготований перекваліфікуватися.

**Так, ми можемо.
Ми маємо людей для
цього.**

Це час спрямувати нашу енергію на наші найважливіші економічні завдання але... і приготуватися на багатше майбутнє.

Так, ми можемо!

Canada

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Вельмишановний пане Редакторе!

Оскільки у Вашім березневім числі була стаття про наш гімн і кілька віршів, що могли би претендувати на заміну нашого славня, я надсилаю і свою статтю, написану на цю, тепер покищо не актуальну тему, але принаймні "воріженьки" можна вже замінити. Павличко також дав новий варіант старого гімна, але я думаю, що мій, хоч і не ідеальний, кращий. Повторюю, що мабуть всі поети разом могли б його вишліфувати.

Дякую за гарний друк моїх матеріалів у березневім числі, це мене заохочує до дальшої співпраці.

На все добре!

З пошаною до Вас

Ганна Черінь

1 червня 1992

(Друкуємо в цьому числі. -- Ред.)

ПОПРАВКА

У "МУ" ч. 412, за травень-червень, ст. 14, ліва колонка, 15 рядок згори мало бути "...1991 року..."

Ред.

Шановна редакціє!

Бажаю дальших успіхів в цікавому змістом редагуванні так потрібного тепер журналу для тутешньої і в Україні, молоді.

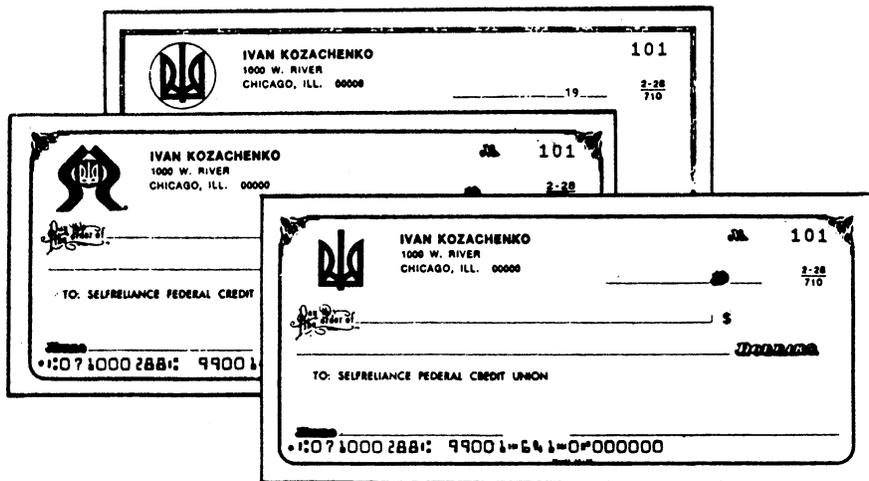
Зі щирими побажаннями

Неоніла Гардієнко

Філядельфія, США

6 травня 1992

"УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ"

УКРАЇНСЬКІ ЧЕКИ (ДРЕФТИ) та інші чеки МОЖНА ДІСТАТИ В УКРАЇНСЬКИХ КРЕДИТОВИХ КООПЕРАТИВАХ.

КООПЕРАТИВНІ ЧЕКОВІ КОНТА Є КРАЩІ ЯК ЗВИЧАЙНІ ЧЕКИ.

- Трансакції є безкоштовні
- Не вимагаємо мінімального сальда на конті.
- Перших 150 дрефтів даром, при відкритті нового дрефт конта
- Заробляють дивіденду
- Дрефти мають копії

Українська
Федеральна Кооперативна Каса
„Самопоміч“

Selfreliance
Ukrainian Federal Credit Union

2351 W. Chicago Ave. Chicago, Ill. 60622 Tel.: (312) 489-0520

On our 125th Birthday, we're on top of the world.

The Human Development Report (1992) ranks
Canada No. 1 in the world for quality of life.

Published by the United Nations Development Programme, the report is based on
the life expectancy, education levels and purchasing power in 160 countries.

Canada
125 years to celebrate

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ І ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ

на руки Голови постійної Комісії Верховної Ради України
у закордонних справах Дмитра Павличка

Вельмишановний пане Павличко!

Звертаємося до Вас з проханням порушити справу невинної української жертви Івана Дем'янюка перед урядом Ізраїля.

Як вже широко відомо, після десятих років судів та переслідувань в США, Іванові Дем'янюкові відібрано американське громадянство і видано його у 1986 році на суд до Ізраїля як жорстокого вартового з табору смерті Треблінка -- "Івана Грозного".

Вся справа проти Івана Дем'янюка базована на одинокому кагебівському документі-виказці фальшивці та на свідченнях вибраних уцілілих жидівських свідків. Незважаючи на те, що експерти світової слави дискредитували цей "документ" як фальшивку, а свідки прокуратури заперечували себе і один одного на покзовому суді-спектаклі, ізраїльські судді засудили Івана Дем'янюка "без всяких сумнівів" на смерть через повішення.

Підкреслюємо, що одинока вина Івана Дем'янюка полягає в тому, що він, як тисячі інших українців, щоб врятуватись від примусової репатріації "на родину", змінив біографічні дані на аплікації на візу під час виїзду до США.

Під цю пору справа Івана Дем'янюка розглядається в апеляційному суді. З розвалом Советського Союзу і доступом до його архівів стало остаточно відомо, що "Іваном Грозним" був Іван Марченко.

Однак, mimo всіх беззаперечних документів про невинність Івана Дем'янюка, ізраїльський Верховний Суд відтягає рішення, відмовляється звільнити Івана Дем'янюка і надалі тримає літню невинну жертву в смертній камері-клітці.

Поскільки не тільки на показовому суді-спектаклі, але й у самому акті обвинувачення оскаржується українську націю в жидівському голокості --

Поскільки бездержавний Іван Дем'янюк пережив Великий Голод, геноцид, страхіття німецьких таборів для військово-полонених, жах репатріації, а у похилому віці па'тнадцять літ переслідувань та знущань --

Вважаємо своїм національним та людським обов'язком звернутись до Вас, щоб Ви апелювали до уряду Ізраїля, щоб той негайно звільнив Івана Дем'янюка і дав йому можливість дожити свій вік під опікою його многотраждальної родини.

Рівночасно висловлюємо признання Іванові Дем'янюкові за його мужність і витривалість та гідне відстоювання нашого доброго українського імени. Глибока віра в Бога і чиста совість тримають його на дусі. Іван Дем'янюк не заломився навіть тоді, як на судилище в Єрусалим щоденно возили автобусами школярів і показували їм "українського монстра".

Закликаємо всіх людей доброї волі писати до Івана Дем'янюка і вимагати від ізраїльського уряду його звільнення.

За Канадський Харитативний Комітет Оборони
Івана Дем'янюка

Ігор Клюфас
Голова

Леся Панасюк-Джонз
Секретар

Торонто, 9-го квітня 1992 р.

Mr. John Demjanjuk
Ayalon Prison
Ramla, Israel

President Chaim Herzog
Office of the President
Beit Hanasi
3 Hakeset Street
Jerusalem 92188
Israel

Canadian Charitable Committee in Defence of John Demjanjuk
81 Lakeshore Rd. East, P.O. Box 45012
Mississauga, Ontario Canada L5G 1B0
Tel. (416) 237-1491

копії:

Іванові Дем'янюкові
д-рові Дмитрові Ціпивникові,
Президентові Конгресу Українців Канади

ТОРОНТСЬКА КАТЕДРА ПРОПОНУЄ НОВИЙ КУРС І ПРИЗНАЧАЄ СТИПЕНДІЇ

Торонто, Онтаріо. У відповідь на величезні зміни в Україні, Катедра Українознавчих Студій пропонує новий курс протягом 1992-1993 академічного року. Річний курс під назвою "Політична економія України" викладатиметься в університеті Торонто на факультеті політичних наук. Викладач курсу -- професор з Київського університету, д-р Олександр Рогач -- є спеціалістом з іноземних інвестицій в Україні.

Стипендійний комітет Канади у складі професорів Павла Р. Магочого, Андрея Россоса та Данила Струка також повідомили стипендії на 1992-1993 рік.

Дослідна Дотація ім. Дмитра і Наталії Галушків призначена д-р Богданові Грабовецькому, історикові з Львівського Інституту Українських Студій та Сюзанні Мігалаській, аспірантці з політичних наук в університеті Торонто. Дослідна Дотація ім. Нікандра Буковського призначена професорці Ірині Коропенко, лінгвістці з Київського університету. □

Св. п. ВІКЕНТІЙ ЛІТВІНОВ (1915-1992)

У Торонто, 15-го червня 1992 року, в лікарні, в присутності своєї родини, помер на сімдесят сьомому році життя, світлої пам'яті Вікентій Літвінов -- педагог, довголітній член СУЖЕРО, голова Крайової Ради УДРП (УРДП) в Канаді, заслужений діяч і довголітній член управи Катедральної Громади св. Володимира та один із засновників

Крусів Українознавства імені Івана Котляревського при цій громаді.

В похороннім заведенні Кардинала, в переповненій палаті, 17-го й 18-го червня настоятелі Катебри св. Володимира відправили панахиду за спокій душі світлої пам'яті Вікентія Літвінова, з участю Катедрального Хору, з диригентом Нестором Олійником, рідних покійного та багатьох вірних, друзів і знайомих. Чин похорону і заупокійну службу Богу в п'ятницю, 19-го червня, відправили отці-настоятелі Катебри св. Володимира, отець Петро Бублик й отець Богдан Сенцьо та настоятель церкви св. Анни в Скарборо, отець Федір Легенюк. Катедру в будній день похорону вірні заповнили так, як в неділю. Поховали покійного на Цвинтарі св. Володимира, на оселі "Київ", біля Торонто.

На тризні, що відбулася в залі при Центрі Культури імені св. Володимира, співчуття родині склали і розповіли про багатогранну діяльність покійного його однодумці і вірні друзі та його співробітники, які репрезентували: СУЖЕРО -- Юрій Булат; Катедральну Громаду св. Володимира -- Микола Гетьманчук; Братство св. Володимира -- Павло Макогон; Курси Українознавства імені Івана Котляревського -- Андрій Ліщина; вчителів -- Іван Перепадченко; Недільний Курс -- Петро Шкурка; Союз Українок Канади, Відділ Княгині Ольги -- Марія Божик, ЦК ОДУМ-у -- Микола Мороз; ЦК УДРП і редакцію "Нових Днів" -- Мар'ян Горгота, та Радіопередачу і журнал "Молода Україна" -- Леонід Ліщина.

Подаємо короткий життєпис св. п. Вікентія Літвінова:

- ◆ Народився покійний у селі Байцюри на Харківщині в родині Кузьми і Оксани. Вікентій був 5-ю дитиною.
- ◆ 1935 року закінчив Кременчуцький Педагогічний Інститут і працював як завідувач педагогічної частини в середніх школах.
- ◆ Одружився з учителькою Євфросинією Стрілець.
- ◆ У місті Ессентуки на Кавказі, де працював покійний, народилася дочка Валентина.
- ◆ Під час війни покійного забрано до військової школи і призначено його на фронт.

- ◆ Дальший шлях -- через Європу до Німеччини, на фізичну роботу у баверів, переселення до табору Ашафенбург-Лягарде в 1945-1947 роках, де народився син Олег.
- ◆ У таборі брав активну участь у громадському, політичному, культурно-освітньому і релігійному житті.
- ◆ 1947 рік -- Льеж, Бельгія і праця в копальні.
- ◆ 1951 рік -- родина Літвінових прибула до Канади і поселилася у місті Торонто.
- ◆ Вписавшись в членство громади св. Володимира, св. п. Вікентій Літвінов зі своєю родиною почав працювати на церковно-релігійній та громадсько-суспільній ниві. Його успіхи записані в пропам'ятній книзі з нагоди 50-ліття Української Православної Катедральної Громади св. Володимира в Торонто, в якій згадано, що:
 - перше таборування дітей на оселі "Київ" у 1954 р. розпочалося під наглядом отця і добродійки Фотії та родини Літвінових;
 - разом з проф. Миколою Битинським зорганізував курси українознавства ім. Івана Котляревського в Українському Народному Домі, які згодом поєднали з Вечірніми Курсами при Катедрі св. Володимира. У 1958-1959 рр. був директором курсів;
 - був довголітнім членом управи Катебри, Братства св. Володимира і головою Братства;
 - членом політичних партій -- СУЖЕРО і УРДП (пізніше УДРП), а деякі роки очолював ці організації;
 - був членом Головної Виховної Ради Юного ОДУМ-у в Канаді;
 - жертвував на різні цілі і підтримував демократичну пресу -- "Українські Вісті", "Молоду Україну", "Нові Дні", "Український Голос" та інші.

Своїми спогадами про покійного батька поділилися: донька Валентина Родак і син Олег Літвінов, а зять покійного інженер Петро Родак в імені родини подякував присутнім за участь, та священникам, хористам і всім, хто чим-будь допоміг провести в останню дорогу світлої пам'яті Вікентія Літвінова.

У глибокому смутку залишив він дружину Євфросинію, доньку Валентину й зятя Петра Родаків, сина Олега, внучку Оксану і внука Тараса Родаків, та багато друзів і приятелів, а в Україні -- племінників і племінниць з родинами.

Помер світлої пам'яті Вікентій Літвінов несподівано, в понеділок, 15-го червня, а в суботу, 13-го червня, нічого не думаючи про хворобу, а тим більше про смерть, він був на випускнім вечорі його внука Тараса, який отримав диплом доктора натуропатичної медицини.

В характері покійного було щось поетичного і філософського. Народився він 15-го червня, 1915 року і помер 15-го червня, 1992 року, проживши 77

років. Він був мрійником, у товаристві завжди усміхнений і таким він залишиться в пам'яті тих, хто його знав ближче.

Нехай символічна київська земля буде йому легкою!

Вічна йому пам'ять!!!

Замість квітів на свіжу могилу світлої пам'яті Вікентія Літвінова присутні склали пожертви на Українську Православну Катедру св. Володимира в Торонто, на Центр Культури імені св. Володимира, на Дім Опіки для Старших на вулиці Ля Роз, та на українську пресу.

Ред. і Адм. журналу "МУ"

ОКО

СЕРГІЙ ПЛАЧИНДА ПРО СЕЛЯНСТВО

В березні ц.р. радіопрограму ОДУМ-у в Чикаго провела Ліда Шкребець, яка в ОДУМ-і з дитячих років. Вона була на відпочинкових, виховних та вишкільних таборах ОДУМ-у. Останні роки була в команді на оселях ОДУМ-у на різних таборах. Вона закінчила школу українознавства та Іллінойський університет в Урбана-Шампейн, де була активною в українській студентській громаді. Працює тепер у великій компанії, що виробляє ліки -- Аббет Леб. Ліда Шкребець є виховницею Юного ОДУМ-у та секретарем управи філії ОДУМ-у Чикаго. В передачі ОДУМ-у мова йшла про демонстрування в Чикаго фільму про великий голод в Україні 1933 року, кінорежисера Олеса Янчука. Фільм був показаний в Україні на телевізії, напередодні референдуму. Показ фільму в присутності режисера спонзорував ОДУМ та Товариство Української мови.

В минулому році ми чули багато думок і побоювань про несвідомість українського селянства. Писалось і говорилося, що воно не підтримує Рух, й багато гостей з України не були певні, чи українське село під час референдуму проголосує за незалежну Україну. Відомий український письменник і журналіст Сергій Плачинда, якого статті часто появляються в пресі України, заторкував такі теми, що багатьох примушували задумуватися. Тепер він є головою Української Демократично-селянської Партії. Перед референдумом Сергій Плачинда помістив в "Літературній Україні" цікаву статтю під назвою "Що буде?" -- в якій навітлює питання за ким піде українське село. З його думками ми й познайомимо Вас. Сергій Плачинда пише: "За ким піде село, це вельми важливе зараз. Можливо навіть -- визначально під час майбутнього референдуму. Адже раніше село сліпо й слухняно ішло за комуністичною партією, за сільськими партійними органами, що ревно виконували свою жандармську місію. Тобто досі село жило під страхом, бо ж їм наказувано: не так проголосуєш -- по вугілля не приходить. А тепер? -- питає Плачинда. Наступного дня по проголошенні державної незалежності Верхов-

ною Радою України, їду в село. Давнє, історичне, знамените колись своїми промислами. Маю намір привітати добрих знайомих з актом про незалежність і, водночас, почути, побачити на власні очі, як реагує село на історичну подію. В електричці перебираю різні варіанти: від найоптимістичніших до найпесимістичніших. Але жоден варіант не підійшов. Реагування було настільки насподіваним, що мені -- аби зрозуміти селянина -- довелося згадати історію. Передусім -- про те, що війна з українським селянином -- найдовша в історії людства. Їй тисячу років. Справді, першого страшного удару по духовності українського селянина завдав київський князь Володимир. Він збройно, насильно відібрав в селянина цілий світ духовності. Він відібрав його поетичний світогляд, його тисячолітню віру, розтоптав найбагатшу й найпрекраснішу в історії людства українську міфологію, позбавив українського селянина голосу і права керувати вічами, общинами. Тоді відкинуто легку, красиву, найдосконалішу, можливо, в світі українську абетку -- так звану БУКВИЦЮ, якою володів чи не кожен селянин, і замінив її на чужу, важку, примітивну кирилицю й цим зробив українського селянина неписьменним на довгі роки.

Другу хвилю бездуховності прикотили на українське Хлібне Поле сумнозвісні кати українського народу: цар Петро Перший та Катерина Друга. Руське кріпацтво відняло в українського селянина найдорожче, що він мав доти, -- його волю. Третій і останній хрестовий похід проти українського селянина повів фанатичний і жорстокий ненависник приватного власника та національної й духовної самобутності -- Ленін. Жорстока більшовизація села. Варварська й насильна колективізація. Фізичне знищення найголовнішої продуктивної сили на землі -- хлібороба з тисячолітнім досвідом, господаря, названого куркулем. Спудошливий, штучний, небачений за розмахом в історії людства голодомор 1933 року, організований комуністичною партією та її зловісними функціонерами Сталіном, Кагановичем, Молтовим, Постишевом, Косіором та іншими. Армія безжалюних і тупих сільських активістів, п'ятирічки, грабіжницькі позики, антиселянська "теорія" неперспективних сіл -- усе це до краю знівечило українського селянина, відібрало в нього душу, відібрало життя. Бездуховість і сліпа покірність селянина -- головний результат діяльності комунізму -- пише Сергій Плачинда. Але мимо того село, українське селянство, не осоромило себе, воно не злякалося, ожило й проголосувало за незалежну Україну. □

ДОПОМОЖІТЬ НАМ
зробити ОДУМ ще більше корисним
українській громаді!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "МОЛОДОЇ УКРАЇНИ" ПОЖЕРТВУВАЛИ:

Замість квітів на могилу сл. п. Вікентія Літвінова зложили на тризні, 19-го червня 1992 р. в Торонті:	
Олександр і Люба	
Харченко	50.00
Леонід і Раїса Ліщина	30.00
Катерина Щербань	25.00
Омелян і Віра Денесюк	20.00
Іван і Зіна Корець	20.00
Разом	145.00
Олена Лисик, Ошава, Онт.	50.00
Борис Яремченко, Лондон, Онт.	50.00
Петро Одарченко, Такома Парк, США	30.00
Замість квітів на могилу сл. п. Івана Дубилка зложили на тризні,	

30-го квітня 1992 р. в Торонті:	
Петро і Варвара Логин, Гамільтон	30.00
Омелян і Віра Денесюк	25.00
Леонід і Раїса Ліщина	20.00
Катерина Щербань	20.00
Разом	95.00
Лідія Лібер, Торонто, Онт.	20.00
В. Косогор, Чикаго, США	20.00
Ярослав Семотюк, Торонто, Онт.	20.00
Віктор Войтихів, Чикаго, США	10.00
Варвара Логин, Гамільтон, Онт.	10.00
Надія Гаворун, Вестон, Онт.	10.00
Віктор Лагода, Ст. Кетеринс, Онт.	10.00
В. Котенко, Чикаго, США	10.00
В. Тарасенко, Вестон, Онт.	10.00
П. Сарнавський, Ст. Леонард, Кве.	10.00

ПРИЄДНАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ:

В. Косогор, Чикаго, США (в Україну)	6
В. Хлівняк, Ст. Кетеринс, Онт. (в Україну)	1

Всім жертводавцям і
прихильникам висловлюємо
щирозердечну подяку!

Ред. і Адм. "МУ"

Шановні читачі!

Дотепер в Україну ми висилали "Молоду Україну" на 67 адрес. Завдяки В. Косогору і В. Хлівняку ця кількість збільшилася до 74.

В кого є бажання і змога, просимо теж передплатити. Передплата -- 25 дол. на рік.

Адміністрація

СВЯТО МАТЕРІ В МІННЕАПОЛІСІ, МН.

10 травня 92 р. в Українській Православній церкві Св. Арх. Михаїла було відслужено Молебень та відспівано "Многоліття" за здоров'я всіх Матерів. По Молебні всі перейшли до парафіяльної залі та засіли за святочно накриті столи. Владика Паїсій розпочав свято молитвою, а хор та присутні відспівали "Отче наш" та "Христос Воскрес".

Потім культ.-освітній референт парафії Ольга Хоролець привітала всіх присутніх матерів, бабусь і прабабусь з радісним святом -- з Днем Матері. У своєму привітанні вона між іншими сказала: "Це дуже гарний звичай в Америці вшановувати матерів окремих, спеціально-визначеним днем. У нас в Україні з давніх-давен була розвинена пошана до матерів.

Багато було складено українських народних пісень на пошану матері, а також наші поети й письменники присвячували свої поезії й твори, в яких звеличували матерів та віддавали їм належну любов і пошану. Наш великий поет Тарас Шевченко в своїх творах оспівував долю українських жінок, а особливо долю матері, її самопожертву й материнську любов, її щастя й радощі, а також турботу й журбу за майбутню долю своїх дітей. Як приклад Ольга Хоролець продеклямувала вірш Т. Шевченка "Матері" (У нашім раї на землі).

Далі виступили діти української школи (дит. садочка), яких підготувала учителька п-ні Світлана Про-

коп'юк.

Віршики деклюмували Єлизавета Долішня, Іван Коваленко, Маринка Гайова, а також Наталочка й Марко Кушнір. Крім того діти співали пісні: "Мамо, мамо", "Лисичка-сестричка" й "Подоланочка". Акомпанювала на піано Христя Пасічник. Діти пішли по залі та обдарували своїх мамів квітами. Потім виступив молодечий гурток бандуристів ОДУМ-у в такому складі: Розанна Щетина та Марко й Лана Малик під керівництвом п-ні Галини Гайової; заграли "Взяв би я бандуру".

Мирослава Гаврилюк виконала на скрипці дві музичні точки, а Аріся Малик заграла на фортеп'яно.

Владика Паїсій привітав матерів, а також поділився з присутніми зворушливими вражіннями від зустрічі з Президентом України Леонідом Кравчуком.

Та зустріч з українцем з Міннесоти відбулася 9 травня 92 р. у штаті Айова на летовищі Де-Мойн (250 миль від Міннеаполісу).

Туди поїхали українці з Міннеаполісу й Ст.-Полу, Мн.: молодь в укр. строях і старші у вишивках з національними прапорами, щоб зустріти Президента нашої Нової Вільної Незалежної Держави -- України. Д-р Анатолій Лисий також розповів про ту незабутню зустріч, а п-ні Надія Каркоць додала ще дещо зі своїх вражіннь. Потім відбувся святочний обід, який приготували наші братчики, а до столів подавали хлопці й молоді чоловіки. Свято закрито молитвою.

Ольга Змага-Хоролець

MOLODA UKRAINA

If not delivered please return to:
Box 40, Postal Station "M"
TORONTO, ONT., CANADA
M6S 4T2

Ціна 2.50 дол.
в США і Канаді

*Кредитова Спілка "Союз" вважає,
що наша майбутність -- це наші діти!!!*

І саме тому ми збудували майданчик для розваги наших дітей на оселі "Київ" при центрі культури імени св. Володимира в Оквілі. Але, коли йдеться про ваш фінансовий стан -- то Кредитова Спілка "Союз" не думає, що це теж є дитяча гра. Тепер Кредитова Спілка "Союз" має свій відділ також в Ошаві і в Міссісага, при 26 Еглінтон Авеню Вест.

Запрошуємо відвідати будь-який наш відділ і стати членом родини Кредитової Спілки "Союз"!!!

Члени Кредитової Спілки "Союз" вірять у велике майбутнє української громади!!!

Наші адреси:

2299 Bloor Street West, Toronto	763-5575
2267 Bloor Street West, Toronto	763-5575
406 Bathurst Street, Toronto	363-3994
31 Bloor Street East, Oshawa	432-2161
26 Eglinton Avenue West, Mississauga	568-9890

R. CHOLKAN & CO. Ltd.

5302 Dundas St. W.
Toronto, Ont.

INSURANCE FOR FIRE, AUTO, LIFE
УСЯКОГО РОДУ АСЕКУРАЦІЇ ВІД ВОГНЮ,
НА АВТА, ВІД КРАДІЖКИ, НА ХАТУ.

Телефонуйте до

ЯРОСЛАВА КОВАЛЯ

Тел.: 239-7733

УКРАЇНСЬКА КНИГАРНЯ

WEST ARKA

BOOK & GIFT STORE

ОЛЬГА І АНДРІЙ ЧОРНІЙ

і син АНДРІЙ -- власники

- Книжки, журнали, газети, пластинки, машини до писання.
- Різьба, бандури, вишивки, полотна і нитки до вишивання.
- Обруси і полотна з українськими vzorami в гуртовій і подрібній продажі.
- Біжутерія, кераміка і кристали.
- Висилка пачок до всіх країн.

"АРКА ЗАХІД"

2282 Bloor St. W. Toronto, Ontario M6S 1N9
Tel. (416) 762-8751

НОВЕ УКРАЇНСЬКЕ ПІДПРИЄМСТВО

Ігоря Лисика

The Solid Oak Co.

Kitchen Cabinets -- finished -- unfinished

Oak furniture

848 Simcoe St. South. Unit 2 Oshawa, Ont. L1H 4K8

Tel: 416 -- 434-7204

Res: 576-9779